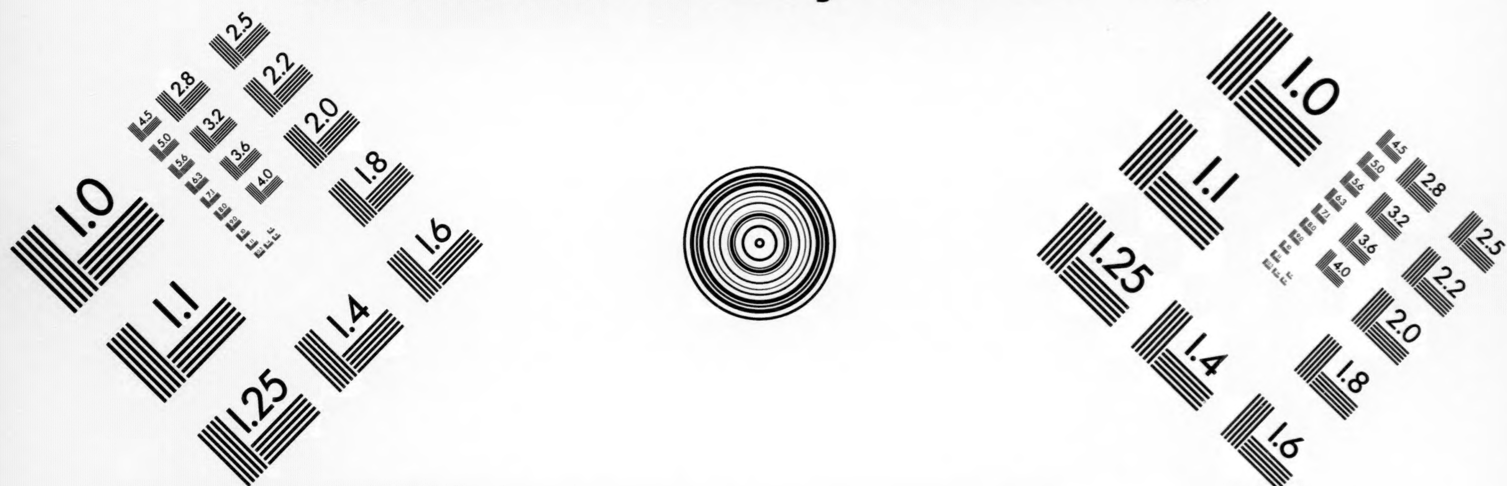
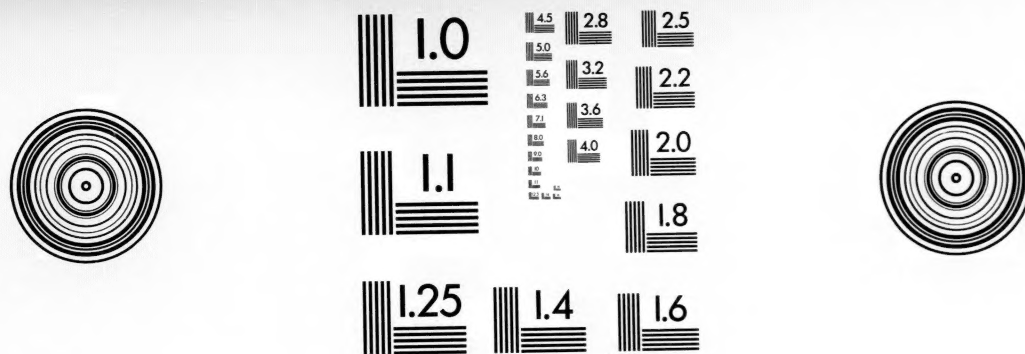
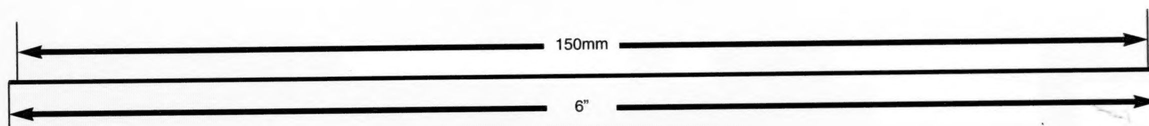
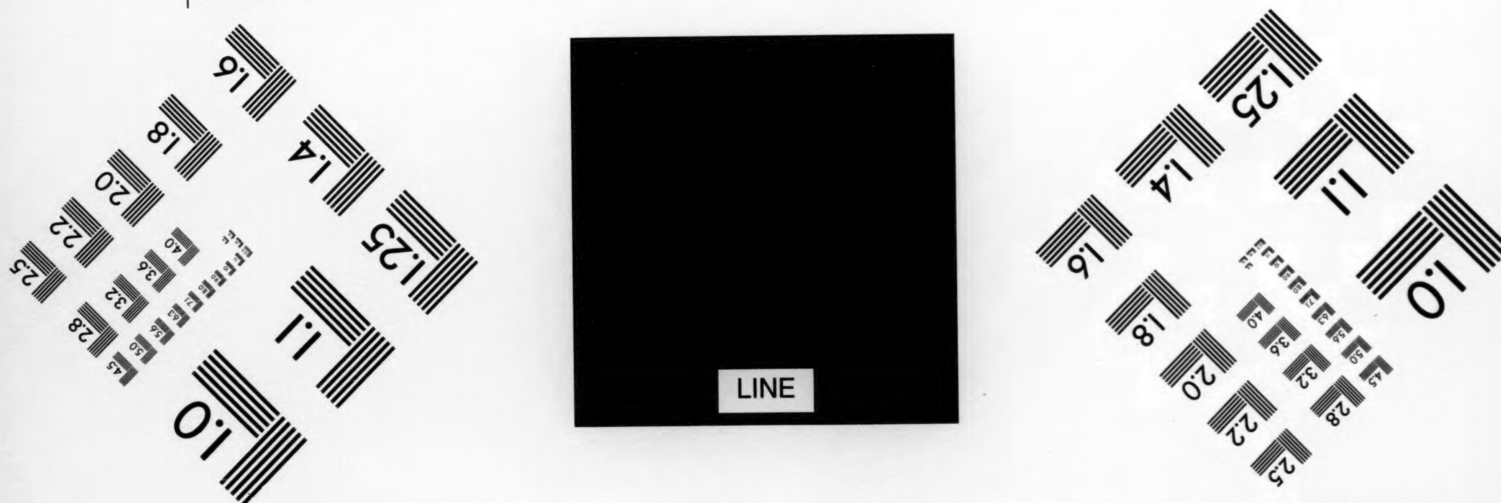
START

CONTROL TEST TARGET
for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.
It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.
Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

A-2289 CAT 800 7403 Rev. 2/00 @ Eastman Kodak Company, 2000 Printed in U.S.A.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT IMAGING

YIDDISH DRAMA

PRESERVATION PROJECT

Browne, Walter.
Yedefroy: vi zi zukht liebe: in 5 gezenge.
Nyu York, 1918.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET

YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2004- 1871.12

Browne, Walter.
Everywoman. Yiddish
Yedefroy : vi zi zukht liebe : in 5 gezenge / fun Valter Braun ; iberzetst fun Henri M. Gastvirth
Nyu York : [o.fg], 1918.
46 p. : ports. ; 22 cm.

1. American literature--Translations into Yiddish.
I. Gastwirth, Henry M. II. United States-New York-New York

Reduction ratio x 10.0

טשאַרלי וו. גראל

פרעזענטירט

יעדעפרוי

וויא זיא זוכט ליעבע

אין 5 געזעננע

פון וואָלטער בראַון. איבערזעצט פון הענרי מ. גאָסטווירטה

מיט דער עלויבנים פון הענרי וו. סאַווידזש

אויפגעפיהרט, איינגעשטאַטעט און אויסגעפיהרט

אין ליבערטי טהעאַטער

1918

פערזאנען

ניעמאַנד	הערר וויינטרויב
יעדעפרוי	ראָזאַ קאַרפּ
יוגענד (יעדערפרוי'ס פריינדינען)	מאַדאַם אפּערמאַן
שעהנהייט (יעדערפרוי'ס פריינדינען)	מיסס גאָלדפינגער
אונשולד (יעדערפרוי'ס פריינדינען)	מיסס טאבאק
שמייכעליי	הערר א. האַרט
וואַרהייט, אַ העקסע	מאַדאַם שאָר
קעניג ליעבע דער ערשטער	הערר מאַקס ווילנער
בלאָף (טהעאַטער מענעדזשערס)	הערר טאַפּליצקי
סטאָף (טהעאַטער מענעדזשערס)	הערר מעלצער
פּאָף, אַ רעפּאָרטער	הערר סינטאָוו
רייכטהום, אַ מיליאָנער	הערר בן־עמי
דומהייט, אַ עדעלעמאַן	הערר האַרט
געוויסען	מאַדאַם קאַנטראָוויץ
ליידענשאַפט, אַ שוישפּיעלער	הערר פּאַסקיעל
צייט, אַ שיק־יונגע	הערר ליעבמאַן
אַלטער	הערר פישקינד
זינד	מיסס בערקמאַן
אייטעלקייט	מיסס סינגעל
האַבזוכט	מיסס סאַמועלאָוו
געזעץ	הערר טאַבאַטשניק
אָרדנונג	הערר ראַבינאָוויץ
וואָהלטהעטיגקייט	הערר שנורמאַכער

ערשטעס געזאַנג

(יעדעפרוי'ס וואָהנונג. רייך מעבלירט, אַ גרויסעס פענסטער לינקס, דערנעבען אין הינטערגרונד אַ שפּיעגעל, אין דער מיטטע שטיעגען. אַלעס פאַנטאַסטיש דעקאָרירט.)

(ניעמאַנד ערשיינט פון אונטער'ן פאָרהאַנג.)

ניעמאַנד. גוטע פריינדע, און די האָב איך נישט וועניג,
וועלכע ליעבען מיך זעהר און זענען מיר אונטערטהעניג,
ערשטענס וויל איך פאָרשטעלען מיך פאָר אייך.
איך בין ניעמאַנד, אַ טרויעריגעס וועזען,
וועלכער דאָס שיקזאַל פון פרויען קען ריכטיג לעזען.
ווייל ער זעהט אַלע פערבאָרגענע געדאַנקען גלייך.
וואָס דאָ וועט פאָרקומען היינט ביינאַכט,
פערגעסט ניט צו נעהמען אין אַנבעטראַכט,
אַז יעדעפרוי איז אַן איינפאַכעס מעדכען געוועזען אַמאָל.
אויב פיעלייכט זי וועט ווערען פערפיהרט,
אַליין וועט זי ווערען דערפאַר שטראָפירט.
און ניעמאַנד וועט וויסען איהרע ליידען אָהן צאָהל.
איך בעט אייך געדולדיג צו זעהן וואָס דאָ וועט פּאַסירען;
זאָל ניעמאַנד איבער אייער אורטהייל רעגיערען,
ווייל ניעמאַנד ווייסט וואָס איז שעהן און גערעכט.
וועט דאָס אייך בעליידיגען, בעשולדיגט דאַן מיך;
וועט עס געפעלען פערזיכער אייך איך
אַז ניעמאַנד קימערט זיך אויב עס איז גוט אָדער שלעכט. (פאָרהאַנג העבט זיך אויף. ער שטעלט זיך אין אַ ווינקעל.)

(יוגענד, שעהנהייט און אונשולד זינגען. קאָהר טאַנצט לינקס.)

געבאָרען פון זאָנענשטראַהל'ס לויטערקייט,
יוגענד, אונשולד און שעהנהייט,
דריי שעהנע מיידלעך ווי איהר זעהט,
יעדע שמעקט מיט זאָנענשיין.
געפלאָכטען ביינאַנד אַלס ראָזען־קייט,
אונשולד, יוגענד און שעהנהייט,
קושט איינע פון אונז אין דער ברייט,
ווייל צו קושען איז זעהר פיין.

שעהנהייט איז נור צום קושען געמאַכט,
דאָס האָט קיין נאַרר אויסגעטראַכט.
צו קושען יוגענד איז אויך אַ פּראַכט,
זאָל ניעמאַנד זיין דערביי
און טראָץ דעם אַלעם וואַג עס ניט,
ווען זאָגאַר ניעמאַנד איז אין דער מיטט.

ווייל אונשולד אנטלויפט מיט שנעלע שריטט,
די שענסטע פון אונז אלע דריי.

דריי דומע מיידלעך שעהנע זעהט,
אונשולד, יוגענד און שעהנהייט,
אבוואהל נאר דיענסטען, איהר פערשטעהט,
יעדעפרוי פאלגט אונז פארט,
ווען זי געהט שלאפען יעדע נאכט,
אויך אין פריהמארגען ווען זי ערוואכט
עמפפאנגט יזאונז אלע מיט גלאנץ און פראכט.
יעדעפרוי דארף אונז דארט.

ניעמאנד. יוגענד, שעהנהייט, אונשולד, איך בעט אייך הערט אויף, מיט אייער זינגען און אייער טאנצען. עס איז וואהר אז יעדעפרוי דארף אייך. עס איז וואהר, אייער דאזיין מאכט פרעהליך דיעזע היים איהרע. אבוואהל איך, ניעמאנד בעלעסטיג זי יעדע נאכט מיט מיין אנוועזענהייט ווען זיא איז אליין.

אבער איהר האט דאך פיעל טיעפערע מיסיאנען וויא אזוי צו טאנצען: בעדיענונג פון יעדעפרוי. יוגענד, וואס ברענגסטו?

יוגענד. איך ברענג יעדעפרוי גליקזעליגקייט.

ניעמאנד. גליקזעליגקייט! באה! דו ברענגסט נאררישקייט, יוגענד. ~~און~~ מען דארף דיר אנטהון א מיצעל מיט גלעקלעך. שעהנהייט, וואס ברענגסטו?

שעהנהייט. איך ברענג איהר בעוואונדערונג, פערעהרונג, פריידע.

ניעמאנד. נישט וואהר! דו ברענגסט פון איהר אייגענעם געשלעכט, נייד, האסס פיר יעדעפרוי. און אונשולד, וואס איז דיין מיסיאן, אונשולד?

אונשולד. דיא ווארהייט געזאגט איך ווייס נישט, איך בין געקומען מיט יוגענד און שעהנהייט.

ניעמאנד. קלאממער דיך פעסט צו זייערע קליידער, זאנסט קענען זיי זיך נאך אויסגליטשען פון דיינע הענד, פאסס אויף! טרויע ניעמאנד!

אונשולד. געווים, געווים.

ניעמאנד. דיא נאכט איז פערשוואונדען און יעדעפרוי, ערוואכענד פון איהר דרעמעל בעלייכטעט זיא א ווינקעל וועלכעס איז פריהער געוועזן דונקעל.

(יעדעפרוי לאכט דרויסען.)

הערט! אזוי וויא דאס געזאנג פון דער לערכע רופט אויף דעם אנקומענדען טאג, אזוי ערוועקט יעדעפרוי׳ס געלעכטער זאנענשיין, וואלט איך נישט געוועזן ניעמאנד, וואלטען איהרע פרעהליכע טענער מיט ענטציקונג דורכגעדרונגען מיין זעעלע.

(יעדעפרוי ערשיינט אויף שטיעגען, ווייס גריכיש געקליידעט. האאר צולאזען, ווארפט קושען דורך דער טהיר).

יעדעפרוי. לעבט וואהל, איהר זיסע ענגלען פון טרוימענלאנד, לעבט מיר וואהל!

ווען עס ווערט טאג, זעהט, יעדעפרוי לאכט פון אייך, אין מיינע טרוימען האב איך געמיינט איך בין א בלום, און דאן באלד בין איך געוועזן א שטערען, צו וועלכען מענער האבען זיך געבוקט מיט פערגעטערונג, דאן ווידער האב איך געמיינט אז איך בין א קעניגין. דער אנקומענדער טאג האט נאך בראווערע געשיכטען צו ערצעהלען, ווייל, זעה! איך בין א פרוי, און צו זיין א פרוי מיינט בלומע, שטערן, קעניגין — און מעהר, פיעל מעהר אויסער דעם. (זעהט די מיידלעך וועלכע נייגען זיך.) הא! דא זענט איהר!

(קונט ארונטער) וויללקאממען, זיסע פריינדינען מיינע, זעהר ליעבליך גריסט אייך יעדעפרוי. דו זיסע יוגענד, ווען איך האב צום ערשטען מאל בעגעגענט ביי מיין מוטערס קניע. (נעהמט איהר האנד) דו ווייסט, מען זאגט איך האב דיך גע׳גנב׳עט פון איהר. און דארום איז זי געווארען גרוי?

יוגענד. ניין, יעדעפרוי, זיי גערעכט צו דיר אליין. דיין מוטער האט גוט געהייראטעט און זיא האט געהאט קינדער, וואס נאך האט זי געדארפט יוגענד?

יעדעפרוי. אבער ווען עסטו מיך ניע פערלאססען, זיסע יוגענד? אויך נישט דו, מיין שעהנהייט? (נעהמט שעהנהייטס האנד) וואלט איך זיך נישט געשראקען אז איך וועל זיי ביידע בעליידיגען, וואלט איך גערופען שעהנהייט יעדעפרוי׳ס בעסטע פריינדין, טראץ דעם וואס מאנכע דענקען אז דו ביזט נישט לאנג דויערנד. (צו אונשולד) אונשולד, קום אהער, (נעהמט איהר האנד) ניין, לאז ניט אראב דיין קאפ, דו ביזט ווילקאממען, אבוואהל דו ביזט צופעלליג צו מיר געקומען שפעטער פון דיינע פריינדינען. ווען ביזטו געבוירען געווארען, זיסע אונשולד?

אונשולד. דיא וואהרהייט געזאגט, איך ווייס נישט; ווען אדער פון וואנען איך בין געקומען קען איך נישט זאגען, ניעמאנד ווייסט!

יעדעפרוי. ניעמאנד? דער קערל ווידער דא? זעה נאר וויא ער קעהרט זיך אב, אזוי וויא ער וויל אונז פערשטעלען פון זיינע אויגען (ערנסט) איך האס ניעמאנד!

אונשולד. אבער ווארום?

יעדעפרוי. ששש! איך וועל אייך זאגען א געהיימניס (נעהמט זיי ארום זיך) ניעמאנד איז פערליעבט אין מיר!

שעהנהייט (ערשראקען). אה! דאס איז ווירקליך שרעקליך!

יוגענד. בעדענק דיך נור, ווען ניעמאנד זאל דיך הייראטען!

יעדעפרוי. איך שווער אייך, דאס וואלט געוועזן געגען מיין וויללען. אין דער ווארהייט דענק איך, אז אזוי לאנג וויא איך האב אייך, מיין יוגענד און שעהנהייט, (נעהמט ארום יעדע פון זיי מיט האנד) וועל איך זיכער קענען אויסמיידען אזא שרעקליכען שיקזאל, און דאך פיהל איך מיך אונגליקליך ווען ניעמאנד איז נעבען מיר.

יוגענד. און איך אויך.

שעהנהייט. און איך אויך!

אונשולד. איך פיהל מיך זיכער מיט איהם.

יעדעפרוי. דו האָסט רעכט, אונשולד איז זיכער מיט ניעמאַנד, און דאָך ווען ניעמאַנד איז דאָ, צו וואָס דאַרף יעדע פרוי אונשולד?

אונשולד. דאַן בעט איך דיך, היים איהם אוועקגעהן.

יעדעפרוי. יאָ, איך וועל עס טהון. (צו ניעמאַנד) דאָס, מיין הערר, איז יעדעפרוי'ס היים, אין וועלכע ניעמאַנד וואָגט אריינצוקומען אונגעלאַדען, ניעמאַנד שטערט אונז דאָ. (ציינט צום פענסטער) געה!

ניעמאַנד (קומט צו טראַגיש). יעדעפרוי! (די מיידלעך צולויפען זיך מיט אַ קוויטש) עס וועט קומען אַ צייט ווען דו וועסט זיין פערלאַסען פון יוגענד, פערשטויסען פון שעהנהייט און פון אונשולד פערגעסען, דאַן וועסטו וויסען אַז ניעמאַנד איז דיין פריינד, עס וועט זיכער קומען אַ צייט ווען דו וועסט זיין מיעד און פערמאַטערט פון וועלטליכע זאָרגען, דאַן וועסטו ניעמאַנד ליעבען. דיר וועט קומען אַ צייט ווען דו וועסט שרייען נאָך הילפע, נאָך רוהע, ניעמאַנד וועט קומען, ווען אויף דיעזער ברוסט וועט דיין צו־וועהטאָגטער קאָפּ רוהען, וועט ניעמאַנד דיינע טרערען אָבווישען.

מיידלעך. אה!

ניעמאַנד (ווענדעט זיך צו יוגענד). דו, יוגענד, דיינע קושען וועלען פערליערען זייער געשמאַק. היט דיך פאַר דער צייט! (צו שעהנהייט) שעהנהייט, דיינע באַקען וועלען פערוועלקען, ווען ראָזענבלעטער פאַלען. (צו אונשולד) אונשולד, מערדער ליעגען און וואַרטען אויף דיר. (געהט אַרויף) געדענקט, ניעמאַנד האָט אייך געוואָרנט, ניעמאַנד האָט געשפּראָכען. זייט זיכער עס איז וואהר! (אָב.)

יעדעפרוי. באה! אַ דורכגעטריעבענער לומפּ, דער מאַן! זיינע דראָהונגען זיינען לעכערליך. איך דענק, איך האָב געדאַרפט געברויכען אַ פרוי'ס וואָפע אויף זיין שפּאָטענדען געזיכט, ווען נישט דו, מיין אונשולד, דו האָסט מיך צוריקגעהאַלטען.

יוגענד. מיינע קושען וועלען פערליערען זייער געשמאַק! אַזעלכע דומהייטען!

שעהנהייט. מיינע באַקען וועלען פערוועלקען! איך שעהם מיך גאָר צו דענקען דערפון.

אונשולד. אַ פערראַטהערישער טויט פאַר מיר! וויא מיידעט מען דאָס אויס?

יעדעפרוי. איך דענק דו האָסט געדאַרפט אָנטהון אַ פּאַנצער, אונשולד, אונטער דיין קלייד, וועלכעס מיט די קרייזלעך און פעלבלעך פּאַסט גאָר נישט צו דיין נאַטור. זעה נאָר, דו ביזט דאָך געקליידעט מיט דעם זעלבען פראַכט און גלאַנץ וויא דיינע פרעהליכע פריינדינען. פוי, פריילין אונשולד! (לאַכט, געהט צום שפּינראָד).

אונשולד (בעהאַלט איהר געזיכט אויף שעהנהייטס ברוסט). איך ברען מיט שאַנדע.

שעהנהייט. ניין, יעדעפרוי, מיר שיינט דו בעליידיגסט אונזער שוועסטער אונשולד אונגערעכט. וואָרום זאָל זיא טרויערען. זאָל זיא געהן אין זאַק־קליידער, אָדער טראָגען אַ פּאַנצער?

יוגענד. שעהנהייט האָט רעכט, וואהרע אונשולד, בעוואָפענט מיט

ריינהייט דאַרף נישט זיין געקינצעלט און געפּוצט. (געהט צו יעדעפרוי) און דו, יעדעפרוי, אויב דו ווילסט גליקליך זיין, זאָל דיא לוסטיגע יוגענד דיך פיהרען. דאָרט איז דיין שפּיעגעל, איך בעט דיך, קוק אין איהם.

אונשולד (פערשטעלט איהר דעם וועג). ניין, יעדעפרוי, אונשולד הייסט דיר ווייכען פון אַ שפּיעגעל, וויא דו וואָלסט געווייכט פון אַ פּעסט.

יעדעפרוי. אַ פּעסט, זאָגסטו, פריילין אונשולד? איך וויל אַז דו זאָלסט וויסען: איך שרעק מיך ניט צו קוקען אויף מיר אַליין. קומט, יוגענד און שעהנהייט, מיר וועלען ענדליך קוקען אויף אונזער שעהנע אבשטראַהלונ־גען אין דעם גלאָז. ווען יעדעפרוי האָט אַזעלכע זיסע פריינדינען דאַן איז דער שפּיעגעל איהר בעסטער און נאָבעלסטער פריינד. (זיי געהען צום שפּיעגעל פּאָזירען) וואָס זאָגט איהר מיינע טהייערע? וואָס דענקט איהר אויף מיין פיגור?

יוגענד. געטליך!

יעדעפרוי. דיעזע פּאָזע, אָדער דיא — וועלכע פּאַסט מיר אַם בעסטען?

שעהנהייט. ווען ביידע זיינען פאָלקאָמען, וויא קען מען וועהלען?

יעדעפרוי. און וואָס איז וועגען מיין געזיכט?

יוגענד. דאָס וואָלט ערוועקט נייד ביי אַן ענגעל.

יעדעפרוי. דאַן מיינע האָאר?

שעהנהייט. וויא פעדים פון פּאָלירטעס גאָלד.

יעדעפרוי. וויא געפעלען דיר מיינע אויגען?

יוגענד. צוויי טייכען פון ליעבליכקייט.

יעדעפרוי. פוי. יוגענד! אָבער זעהט נאָר! קוקט נאָר אין שפּיעגעל נאָך אַמאָל, וואָס פאַר אַ וואונדערבאַרע ערשיינונג איז דאָס? אַ פרעמדער!

(דיא אויבערפלעכע פון שפּיעגעל ווערט פערענדערט. מען זעהט אינ־וועניג אין דער פריים שטעהן שמייכעליי זעהר שעהן געקליידעט.)

(שעהנהייט און יוגענד קלאַממערן זיך אין יעדעפרוי, אונשולד הינטער איהר, בעדעקט איהר ברוסט מיט אַ שאַל.)

שמייכעליי (פערנייגט זיך טיעף). קיין פרעמדער בין איך, ווען איך בין ניט העטיג אין דיענסט ביי מיין הערר און מייסטער, קעניג ליעבע דער ערשטער, דאַן אין דעם צויבער פון אַ יונגפרוי'ס שפּיעגעל מאַך איך מיין היים.

יעדעפרוי. ווער ביזטו?

שמייכעליי. מיין נאָמען אין שמייכעליי.

אונשולד. אָה, יעדעפרוי איך בעט דיך, הער דיך ניט צו צו דעם מאַן. ווייל אָבוואָהל זיין צונג איז זיס, זיין הארץ איז פאַלש.

יעדעפרוי. שטילל, נו נאַרר! (פערנייגט זיך) הערר שמייכעליי, וואָס פערלאַנגסטו פון מיר? און וואָרום גראַדע מיין שפּיעגעל, ליעבער וויא אירגענד אַן אַנדערען, האָסטו געוואָגט צו בעזוכען?

שמייכעליי. פרעג ביי יוגענד און שעהנהייט.

יוגענד. ניין, איך שווער, איך קען ניט שמייכעליי.

שעהנהייט. איך אויך נישט,ווירקליך נישט.

שמייכעליי. איך ביז געקומען אלס געזאנדטער פון קעניג ליעבע דעם ערשטען, איין מעכטיגער מאנארך, וועמענס קראפט איז שטארקער פון דיא אירדישע רעגיערער, און דאס זיינען דיא ווערטער וואס ער האט מיר געהייסען ברענגען: „צו יעדעפרוי געה, דו שמייכעליי — זאגט ער — און זאג איהר: „זי זאל מיך זוכען וואו איהרע געדאנקען אדער איהר קאפריז וועלען איהר „זאגען אז דארט בין איך בעהאלטען. איהר זאלסטו דאן ערצעהלען וויא „ליעבע דער ערשטער פערלאנגט אז זיא זאל קומען אין זיין הערליכע „וואהנונג, אום זיא זאל דארט רעגיערען אלס קעניגין פיר איממער און עוויג“. ליעבע ערווארטעט דיך, יעדעפרוי, ער וויל דו זאלסט זיצען ביי זיין זייט אויף זיין בעגילדעטען טהראן, וואהנען מיט איהם, א קרוין פון גליק אויף דיין קאפ. ליעבע בענגט נאך דיר, יעדעפרוי, דארום געה ארויס אין דער וועלט אריין און זוך איהם, זוך דיין קעניג, זוך איבעראל, וויל איבעראל איז זיין טהראן ערהויבען, גרויס איז זיין קעניגרייך — אבער היט דיך! ליעבע'ס וועגען זיינען זאנדערבאר. ער רייזט אינקאגניטא. (דיא ערשיינונג פאנגט אן צו פערשווינדען) און יעצט לעבע וואהל! דיין שפיגעל זאגט דיר דיא ווארהייט, ליעב ווארט, ערווארטעט יעדעפרוי, זוך איהם, לעב מיר וואהל! (פערשווינדעט).

(דער שפיגעל שטראהלט וויעדער אב דיא געשטאלטען פון דיא מיידלעך).

יעדעפרוי. ליעבע ערווארטעט מיך. אה, זעהט! ליעבע פריינדינען מיינע! (ביים שפיגעל) בין איך ניט שעהן? דער שפיגעל זאגט מיר אזוי, אבוואהל שמייכעליי איז פערשוואונדען. ליעבע וויל מיך מאכען פאר א קעניגין, און זאל איך לאזען זיינע מאיעסטעט ווארטען? ניין. איך וועל געהארכען זיין געזאנדטען, איך וועל איהם זוכען.

אונשולד. איך בעט דיך, יעדעפרוי, פאלג ניט דיא בעטריגערייען פון שמייכעליי. האסטו נישט געהערט אז שמייכעליי איז פאלש — א ווערקצייג ביי פערפיהרער.

יעדעפרוי. הער אויף צו פלוידערען, אונשולד. וואס ווייסטו פון ליעבע? איך זאג דיר איך וועל געהן. קומט יוגענד און שעהנהייט, איהר וועט זיין מיינע בעגלייטערינס ביי מיין זוכען. (אומארעמט זיי).

אונשולד. אה! הערצין מיינע, דאס איז דאס ערשטע מאל וואס דו האסט דיך אבגעקעהרט פון מיר.

יעדעפרוי. פערצייהע מיר, אונשולד, פאר איין מאמענט האב איך פערגעסען וויא געטריי און וויא זיס דיין פריינדשאפט איז מיר געוועזען. (בויגט זיך צו, קושט זיא) זיי נישט טרויעריג, איך וועל דיך זיכער מיטנעהמען אויף מיין רייזע. אבער יעדעפרוי מוז געהארכען ווען ליעבע בעפעהלט.

שעהנהייט. און וואו וועלען מיר זוכען דעם שטארקען מאנארך?

יעדעפרוי. אה, ווירקליך וואו?

יוגענד. מען האט מיר געזאגט, אז ליעבע איז אם לייכטסטען צו געפינען אין דיא טהעאטערע פון דיא גרויסע שטעדט.

אונשולד. יוגענד, דו ביזט נארריש.

יוגענד. ניין, איך מיין עס אין דער ווארהייט, איך האב עס געהערט זאגען אז ליעבע ווערט ווירקליך געמאכט פון דיא שוישפיעלער, זיי מאכען עס פון איינפאך גארנישט, מיט אזא צויבערשפרוך, אזוי וויא דיא שווארצ־קינצלער רופען ארויס גייסטער מיט איינינגע וואונדערבארע ווערטער.

יעדעפרוי (זעהר פעראינטערעסירט). איז דאס וואהר? זיסע יוגענד, פון וואנען ווייסטו דיעזע וואונדערבארע זאכען?

שעהנהייט. פערלאז דיך אויף יוגענד, ווען מען רעדט פון ליעבע, וועט זיא זיך גוט צוהערען און קיין ווארט פערליערען.

יעדעפרוי. אה! אבער מיינט מען דאס ליעבע דעם קעניג?

אונשולד. ניין, יעדעפרוי, ווייסטו דען נישט אז עס זיינען דא פיעלע וואס פרעטענדירען צו זיין בערעכטיגט צו זיין טהראן?

יעדעפרוי. פיעלע וואס זיינען נייגעריג צו טהיילען דעם טהראן מיט איהם, גלויב איך. די יעניגע וועמען ער ליעבט אמוועניגסטען דיא פער־ליימדען איהם. איך בין געזעסען דארט אין גארטען אין אבענדצייט פער־טיעפט אין א בוך פון קינדער־געשיכטען. „דאס קעניגרייך פון ליעבע“ האט דאס בוך געהייסען. און אזוי וויא פערזונקען אין א טרוים האב איך געלעזען, און אזוי אונווילענדיג האב איך מיט מיין פוס געווארפען שטיינדלעך אין ברונען, א העקסע איז ערשיענען.

מיידלעך. א העקסע!

יעדעפרוי. זיא האט געמוזט זיין א העקסע, וויל זיא האט געהינקען, אויף קוליעס, און האט געזאגט שלעכטע זאכען.

יוגענד. וואס האט זי געזאגט?

שעהנהייט. איך בעט דיך, זאג אונז, זאג.

יעדעפרוי. „איך בין יעדעפרוי'ס פערנאכלעסיגטער נאכבאר“, האט זיא געזאגט, „מיין נאמען איז ווארהייט“.

אונשולד. מען זאגט ווארהייט וואהנט אין א ברונען. דיינע לייכט־זיניגע שטיינדלעך האבען זיא בייז געמאכט.

יעדעפרוי. זיא האט מיך בייז געמאכט. זיא האט געוואגט צו שפאטען פון „ליעבע'ס קעניגרייך“, האט געוואגט צו זאגען אז דיא הערצער פון יונג־פרויען ווערען אפט צערבראכען זוכענדיג יענע פעררעטהערישע ברעגען.

אונשולד. מען זאגט אז ווארהייט איז א בעריהמטע וואהרזאגערין.

יעדעפרוי. יא, יא, איך האב געהערט אז מען דארף נאר אריינקוקען אין די טיעפעניש פון איהר ברונען און מען קען באלד זעהן אלע זארטען זאנדערבארע זאכען. אה, וועט דאס זיין שפאס! קומט, לאמיר זיך בעראטהען מיט ווארהייט.

יוגענד. אה, איך האב מורא עס וועט זיין צו שפעט. ווען מיר זיינען דורכגעגאנגען, שעהנהייט און איך, דורך דיין גארטען האבען מיר געהערט וויא ווארהייט האט זיך בעקלאגט, אז איהר ברונען איז אויסגעטריקענט געווארען.

שעהנהייט. „נישטא קיין היים פאר ווארהייט היינטיגע צייטען“, האט זיא געקרעכצט, „איך בין א פערשטויסענע!“

יעדעפרוי. פסט! איך וועל אייך דערצעהלען א געהיימניס. און־

שולד, פערשטאפ דיר דיינע אויערען, ווייל איך שוועהר דיר אז וואס איך געה
יעצט ערצעהלען איז א סקאנדאל.

יוגענד און שעהנהייט. יא, יא, ערצעהל, ערצעהל!

יעדעפרוי. ווייסט איהר נישט, אז ווארהייט וואהנט מיט ניעמאנד?

יוגענד. ווי שרעקליך!

שעהנהייט. דאן לאמיר זיא זוכען אין זיין וואהנונג.

אונשולד. פוי! איך גלויב דאס נישט. אה, יערעפרוי, גיב אויף דיא וואהנזיניגע רייזע צו זוכען ליעבע, עס איז מעהר אנשטענדיג אז דו זאלסט וואַרטען ביז ער וועט קומען. בלייב אין דער היים מיט מיר, און אויב ער איז ווירקליך א קעניג און וויל דיך מאכען פאר זיין קעניגין, דאן וועט ער זיכער דיך געפינען.

יעדעפרוי. שטילל! דו האסט שוין גענוג געפלוידערט. איך ליעב דיך, אונשולד, אבער אויב איך וועל הייראטהען אקעניג, דאן ווים איך נישט אויב איך וועל דיך דאן דארפען. יוגענד, דו זאלסט זיין מיין וועגווייזער, אין שטאדט אריין וועלען מיר געהן.

אונשולד. דו ווילסט פערלאסען דיין אונשולד?

יעדעפרוי. גאטט בעהיט! ניין! דו וועסט אויך מיטגעהן, אויב דו שרעקסט דיך ניט. מיר וועלען זוכען אין דיא טהעאטערע, דארט וועלען יוגענד און שעהנהייט געוויס זיין ווילקאמען. און אונשולד, מיר וועלען פראבירען דיך אריינצושמוגלען מיט אונז. מיט אזעלכע בעגלייטער וועט יעדעפרוי מוזען געפינען דעם קעניג ליעבע דעם ערשטען. גוט, לאמיר געהן!

(געהט פאראוים.)

(ניעמאנד ערשיינט אויפ'ן וועג, האלט די הענד אין דער הויך, לאזט זיי נישט געהן.)

ניעמאנד. ווארט, יעדעפרוי! דו ליופסט צו דיין טויט, איך אליין קען דיך רעטען.

יעדעפרוי. דו האסט קיין מאכט. דו ביזט ניעמאנד, לאז מיך דורכגעהן.

ניעמאנד. ווארט איין אויגענבליק. (רופט) ווארהייט! ווארהייט! קום אהער!

(ווארהייט הינקט אריין ביים פענסטער, אויף קוליעס, טראגט א קאנטשיק מיט 9 רימענס.)

רעד ווארהייט!

ווארהייט. יעדעפרוי, דו האסט דיך צוגעהערט צו שמייכעליי, ניע־מאנד קען דיך רעטען, הער זיך צו צו ווארהייט.

יעדעפרוי. ביזטו ווירקליך ווארהייט? איך האב נישט געוואוסט אז דו ביזט אזוי אלט און העסליך, און נאך אויף קוליעס אויך! קומט ווארהייט מיט א ניין רימענדיגער בייטש? וואס ווילסטו, מיך שמייסען?

ווארהייט. ניין, דער רימען פון ווארהייט איז פאר ליידען וואס מען ברענגט אליין אויף זיך, דעם קול וואלט איך נישט געדארפט ווען יוגענד און שעהנהייט וואלטען מיך אויפרעכט געהאלטען. (מיידלעך לאכען) הערט! יעדעפרוי זוכט ליעבע, ליעבע איז געבארען פון ווארהייט. איך האב א זוהן—

יעדעפרוי. א זוהן, דו? איז ער א קארליק? איינגעבויגען! פער־קריפעלט! דאס הויקערדיגע און דאס פערקריפעלטע קינד פון א העקסע? ליעבע איז א קעניג, ווי א גאט איז ער אין זיין מענליכע פאלקאמענהייט. געה! ווען איך וועל דיך ברויכען וועל איך קומען צו דיר.

ווארהייט. דו וועסט קומען, און קומען אליין, פערשפאט ווארדייט יעצט. אבער היט דיך פאר דער צייט ווען דו וועסט זוכען שמייכעליי אין דיין שפיעגעל און געפינען בלויז ווארהייט. שמייכעליי האט דיך בעטראגען, דיך אבגענארט. דאס איז זיין קאפריז, זיך צו שפיעלען מיט יעדעפרוי'ס מאנגעל אין קלוגהייט. ווענדע דיך צו דיין שפיעגעל נאך איינמאל.

(שמייכעליי ערשיינט ווידער אין שפיעגעל.)

ווארהייט. זעה! שמייכעליי לאכט וויעדער צו דיר (יעדעפרוי דרעהט זיך אום צום שפיעגעל.)

שמייכעליי (אין שפיעגעל). ליעבע ערווארטעט דיך, זוך דיין קעניג!

ווארהייט. יעצט קוק צו מיר, דו קענסט מיך יעצט נישט זעהן

יעדעפרוי (קוקט אויף ווארהייט). ווירקליך, איך הער איהר שטימע, אבער זיא איז פערשוואונדען, וויא זאנדערבאר!

ווארהייט. נישט זאנדערבאר, אונפערמיידליך. ווען שמייכעליי ער־שיינט צו יעדעפרוי, איז צו איהר ווארהייט אונזיכטבאר, אבער ווארהייט איז שטארק, געדולדיג, דויערהאפט און בארמהערציג, נאך מעהר ווי בארמהער־ציג. צו דיא, וועלכע, אין זייער בעטריבטהייט, ווענדען זיך צו איהר. ווארהייט איז די איינציגע טרייסט פאר דיא וואס זיינען מיעד פין דער וועלט. ווארהייט האט געשפראכען. דו וועסט הערען איהר שטימע נאך אמאל. איך בעט דיך, יעדעפרוי, זעה אז עס זאל נישט זיין צו שפעט. (ביים פענסטער) ווילסטו געהן מיט מיר?

יעדעפרוי (צעגערענד). יא, יא, איך...

שמייכעליי. ליעבע ערווארטעט דיך.

ווארהייט (רופט זי מיט דער האנד). יעדעפרוי, ווילסטו רעדען מיט ווארהייט?

יעדעפרוי. איך הער דיין שטימע, אבער איך זעה דיך נישט.

ווארהייט. יוגענד, שעהנהייט — ווער וויל נאכפאלגען ווארהייט? (אב דורכ'ן פענסטער).

אונשולד. איך! איך וויל — (וויל איהר נאכפאלגען).

יעדעפרוי (האלט זי צוריק). זיי נישט אזוי נארריש, ווארהייט איז א העקסע!

יוגענד (האלט אויך צוריק אונשולד). און זעהר אונאנגענעהם מאנכמאל...

ווארהייט (דרויסען). ווער וויל פאלגען ווארהייט? ווער ליעבט ווארהייט מעהר ווי שמייכעליי?

ניעמאנד (שניידענד). ניעמאנד! (אב נאך ווארהייט).

יעדעפרוי. קומט, זיסע פריינדינען, צו וואס זאלען מיר זיך צוהערען צו דיא פלוידערייען פון א העקסע? שמייכעליי איז אזוי שעהן און האט אזא

שעהנע פיגור. (פערנייגט זיך צו שמייכעליי) וויא דארף נאך זיין דער קעניג וועמען ער דיענט!

שמייכעליי. קעניג ליעב דער ערשטער ערוואַרטעט דיך.

יעדעפרוי. יא, יא, דאַן געהט יעדעפרוי זוכען ליעבע. יוגענד, גרייט מיר אָן מיין שעהנסטען קלייד; דעם הוט וועלכער פּאַסט מיר אַם בעסטען. (יוגענד געהט אויף שטיעגען) אונשולד, רייב אָוועק ביים גאַרטען בלומען פאַר אַ בוקעי. ניין? דאַן נעהם בלויז איין בלום פאַר מיינע האָאַר. שנעל! דער קעניג ערוואַרטעט.

(אונשולד געהט אין גאַרטען. וואַרהייט קומט פון פענסטער. ליעבע מיט איהר.)

וואַרהייט. זעה, מיין זוהן, דו זעהסט יעדעפרוי!

ליעבע (אין אַ פּאָזע פון אַ פּאָעטישע פערעהרונג און בעוואונדערונג). וויא זאַנפט זי איז, וויא שעהן אָהן אַ גלייכען!

וואַרהייט. זיא בענגט נאָך ליעבע און ווייסט ניט אַז ער שטעהט נעבען איהר.

ליעבע. מוטער, דו ביזט דאָך די אַלמעכטיגע וואַרהייט, העב ארויף דעם פאַרהאַנג, אַז זי זאָל מיך קענען זעהן, זאָל זיא וויסען אַז איך בין ליעבע, און אַז מיין קעניגרייך, וועלכעס איז פיעל גרעסער פון אַלע וועלטען וועלכע שוועבען דורך דעם לעערען רוים, איז אין דיעזע ארמעען. לאַז מיך צודריקען יעדעפרוי צו מיין הערצען.

וואַרהייט. דו קענסט נישט!

ליעבע. איך בעט דיך, אַבוואָהל איך זעה אויס וויא אַן איינפאַכער לייב-וועכטער, מיט מיר וואָלט זיא געפונען פריעדען, צופריעדענהייט און גליק.

וואַרהייט. מיין זוהן, צו יעדעפרוי קען זיך ליעבע נישט אָפּענבאַרען. זיא, און נור זיא אַליין מוז געפינען ליעבע.

ליעבע. אַבער אם ענדע וועט זיא זיין מיינע?

וואַרהייט. וואַרט, מיין זוהן, וואַרט מיט געדולד, יעדעפרוי רעדט!

יעדעפרוי. הערר שמייכעליי, ווילסטו מיין בעגייסטערטע זעעלע הינפיהרען.

פיהרען מיך דאָרטען וואו ליעבע מיך הערט?
וואו איז זיין פעסטונג, איך וויל זיא אַטאַקירען,
שטעהט זיין פּאַלאַסט אויף בעצויבערטער ערד?
מיט וואָס פאַר אַ צייכען קען איך איהם אונטערשיידען?
וואַרט ער אויף מיר דאָרט מיט הענד אויסגעשטרעקט?
שלאָפט ער פיעלליכט און מען דאַרף איהם אויסמיידען,
אָדער וועט ער ערוואַכען ווען אַ יונגפרוי איהם וועקט?
זעה וויא איך בייג מיין קאָפּ אונטערטהעניג.
פאַר דיא פרעהליכע ווערטער וואָס דו האָסט מיר געבראַכט.
יעצט בעט דיך יעדעפרוי, פיהר מיך צום קעניג,
צום קעניעג ליעבע דעם ערשטען מיט דער געוואַלדיגער מאַכט.

(קניעט פאַר שמייכעליי וויא צו אַ געבעט.)

וואַרהייט. ליעבע, מיין זוהן, זעה! ביי שמייכעליי'ס פוס קניעט זיא, דו ביזט צו שפּעט. זי איז פערלאָרען. יעדעפרוי וועלכע גיט זיך אונטער צו שמייכעליי איז פערלאָרען פאַר דיר, טרייע ליעבע.

פאַרהאַנג.

צווייטעס געזאַנג

אַ ביהנע פון גרויסשטעדטיגען טהעאַטער. פאַרמיטאַג. סצענעריען זענען אין אונאָרדנונג. אַ גרויסער שטיין אין דער מיט. ניעמאַנד בלאָף (זיצט ביים טיש.)

ניעמאַנד. גוטע פריינדע, אייך וועט געוויס וואונדערען
מיך צו זעהן אין אַ שטאָדט-טהעאַטער אַזוי מאָדערן.
דאָס איז בלויז אום אייך צו ווייזען
די קאַריערע פון יעדעפרוי אין אַנדערע קרייזען.
איהר קריעגט דאָ אָבער אַ געלעגענהייט, מוזט איהר וויסען,
צו זעהן וואָס עס טהוט זיך הינטער די קוליסען.
אָבוואָהל „דיא וועלט איז אַ ביהנע", דאָך מוזט איהר ניט פערגעסען
אַז נישט אַ פאַרשטעלונג וועט איהר זעהן, וויא אַ פּופּע איז אַ פרינצעסין.
יעצט איז פּראָבע-צייט און דיא שוישפּיעלער זיינען יעצט
געוועהנליכע מענשען, און נישט דיא ראָללען אין וועלכע זיי ווערען אריינגעזעצט.
זייערע מאַסקען זיינען אַרונטער, זייערע געזיכטער נישט בעפאַרבט,
איהר וועט נישט זעהן וויא איינער שיסט און דער צווייטער שטאַרבט.
דאָך בעט איך: אורטהיילט צווישען זיי, פּאַסט אויף ווער זיי זיינען,
און אויב איהר טהוט עס נישט, ניעמאַנד וועט עס גלייך דערקענען. (אב.)

(סטאָף קומט מיט אויסגעשטרעקטע אַרמס.)

סטאָף. אָה בלאָף, מיין ברודער דירעקטאָר, וויא געהט עס דיר?

בלאָף. אָה, גוט! גוט! עס פרעהט מיך זעהר דיך צו זעהן ווען דיין געזיכט שמייכעלט אַזוי פרעהליך. (דריקען זיך דיא הענד.)

סטאָף. עס האָט שוין ניט גערעגענט בייגאַכט זייט אַ מאָנאַט, אונזערע קאַסע-קאַסטענס זיינען פול איבערפילט, אונזער ערפאָלג פערזיכערט. דארום, לאָמיר פערקלענערען אונזערע אויסגאַבען.

בלאָף. זעהר גוט געזאָגט, דו האָסט אַ זעלטענעם טאַלענט אַלס דירעקטאָר. אָבער וויא זאָלען מיר אָנפאַנגען?

סטאָף. מיר האָבען אַנגאַזשירט פאַר אַ צו הויכען פרייז אַ שקאַפּע צום שפּיעלען די הויפּטראָלען. יעדעפרוי קאָסט אונז צופיעל.

בלאָף. אָבער יעדעפרוי איז אַ סטאַר.

סטאָף. יעדעפרוי דענקט אַז זיא איז עס. מיט דיין הילפע, בלאָף, איז זיא אַזוי הויך געשטיעגען. אָהן דעם...

בלאָף. ניין, סטאַף, אַבוואָהל איך מוז צוגעבען אַז איך האָב פיעל געלייסטעט פאַר דעם פּראָוויענצימער, איהר שנעלעם אָרויפשטייגען אָבער, האָט זיא צו פערדאַנקען אַ געוויסען שרייבער מיט'ן נאָמען פּאָף.

סטאַף. דער קערל האָט געמאַכט מעהר סטאַרס וויפיעל שטערען עס איז דאָ אין הימעל. נו, עס איז פיעללייכט ווירקליך נישט ראַטהזאַם אָנצוּפאַנגען מיט יעדעפרוי. וואָס איז וועגען אַמביציאָן?

בלאָף. זי איז אַ גוטע שוישפּיעלערין.

סטאַף. מעגליך; אָבער צו פלייסיג, צו ערנסט אום צו ווערען פּאָפּולער ביי דעם פערגניגען־זוכענדען פּובליקום. האָסטו בעמערקט וויא מאָגער זיא ווערט און וויא אָרם געקליידעט זיא איז?

בלאָף. יאָ; זי ציהט ניט קיין בעזוכער און דאַרום קריעגט זיא אַ קליינעם געהאַלט. איהר געהאַלט צו פערקלענערען וואָלט געווען וויא אַראָב־צונעמען גאָרנישט פון גאָרנישט. מיר קענען פיעללייכט אַראָבנעהמען פון דעם געהאַלט פון איינבילדונג.

סטאַף. איינבילדונג! וועלכער איז אימער פערטיג צו שפּיעלען יעדען שוישפּיעלערס ראָלע, ווען עס איז אַ נויטפאַל אָדער נישט? ניין, איינבילדונג איז זעהר ניצליך אין אַ טהעאַטער. מיר וועלען בעסער אָבהאַקען דיא קעפּ ביי די יעניגע אין קאָהר וועלכע געפעלען אונז נישט. וויא איז דיין ליסטע?

בלאָף. דאָ איז זיא. אָבער לאָמיר פריהער בעטראַכטען זייערע געזיכ־טער, דאַן ביים אויסרופען זייערע נעמען וועלען מיר קענען אויסרייניגען דיא שלעכטע. (שרייט הויך) ליכט! ליכט! ערשטער אַקט! קאָהר אָנפאַנגען!

(קאָהר־מעדכען שטעלען זיך אויס. בלאָף אין איין זייט, סטאַף אין דער אַנדערער.)

קאָהר — יוגענד און שעהנהייט שטעהען ביי זייטע, זינגען.

באַלד צוריק צום רעפּליק
קומט דער קאָהר אין אויגענבליק,
אַלע שעהן און זיי זעהן
יעדען צו געפעלען ווי זיי געהן.
יונג און שלוי, יונג און שלוי,
אַלט און גרוי, אַלט און גרוי,
צאָהלט אונז שנעל, צאָהלט אונז שנעל,
מיט זיין זעעל, מיט זיין זעעל
פאַר דעם שעהנעם שעהנעם, שעהנעם שעהנעם קאָהר.
נו זינגט, נו זינגט, זינגט־זשע אַלע טראַ־לאַ,
און לאַכט און לאַכט האַ! האַ! אַלע.
און טאַנצט און גלאַנצט און זייט נאָר אַלע מונטער,
און דאַן פיעללייכט, פיעללייכט וועט זיין געזונטער,
איך ווייס ניט וואָס מיר ליעגט פאָר,
דאָס לעבען איז זעהר קורץ ביים קאָהר;
איך ווייס ניט וואָס מיר ליעגט פאָר,
דאָס לעבען איז זעהר קורץ ביים קאָהר.

בלאָף. יעדע זאָל ענטפערען, ווען מען וועט אויסרופען איהר נאָמען. ווינק, שפּרינג, לאָף, שלוי, גריבעל, רונדעל, לאָק, געלעכטער, יוגענד, שעהנ־הייט, אונשולד.

(ביי יעדען נאָמען ענפערט אַ מיידעל: היער! אונשולד בלייבט שטיל).

סטאָף. אונשולד! אונשולד! וויא ביזטו?

שלוי (צו אונשולד). שרעק דיך נישט, דו נאַרעלע!

ווינק. גיב איהם אזא שלויען ווינק, אָט אזוי, נו!

בלאָף. וואָס שווייגט איהר? וויא איז אונשולד?

(שלוי און ווינק פיהרען צו אונשולד.)

שלוי און ווינק. דאָ איז זיא, מיינע הערען. (זיי בעטראַכטען זיא קריטיש מיט אויגענגלעזער.)

סטאַף. הם... מיר שיינט דו ביזט דאָ אַ פרעמדע, וויא קומסטו אַהער אין קאָהר?

אונשולד (שטאַלץ). איך בין אַ פריינדין פון יעדעפרוי. (מיידלעך לאַכען.)

בלאָף. אַ פריינדין פון יעדעפרוי! אַ שעהנע פעהיגקייט! איך גלויב אַז זיא האָט דיך דאָ אַהער געבראַכט. נישט וואַהר?

אונשולד. יאָ.

סטאַף. וויפיעל דיא סטאַרס ערלויבען זיך דאָס?

בלאָף. דו ביזט שעהן גענוג, אָבער צופיעל געפּוצט. דאָ אין קאָהר איז קיין פּלאַץ פאַר דיר, געה!

אונשולד. ניין, איך בעט אייך, לאָזט מיך בלייבען מיט יעדעפרוי.

סטאַף. וואָס קענסטו טהון? קענסטו שפּיעלען ראָללען פון אַ יונגענ־מאַן, אָנטהון הויזען מיט אַ וועסט?

אונשולד. אַך, ניין, ניין!

בלאָף. קענסטו טאַנצען אויף דיא שפּיצפינגער אין אַ באַללעט־קליידעל אין לייב־קאָליער?

אונשולד. ניין, ניין, דאָס נישט.

סטאַף. קענסטו פיעללייכט אויפהעבען דיין פוס העכער פון דיין קאָפּ?

אונשולד. ניין, מיינע הערען, אָבער איך קען זעהר שעהן זינגען.

בלאָף. זינגען אין קאָהר? באה! לעבערליך!

סטאַף. קען יעמאַנד דיעזעס פּראָוויענצימער?

יוגענד (קומט פאָר). ערלויבט מיר מיינע הערען, אונשולד איז אימער געוועז מיין בעסטע פריינדין. (אומאַרמט זיא.)

שעהנהייט. איך האָב זי אויך געליעבט. אויב זיא געהט אוועק געה איך מיט. (אומאַרמט זיא.)

יוגענד. איך אויך.

בלאָף. וואָס איז דאָס, אַן אויפשטאַנד? אייערע נעמען, שנעל זאָגט אייערע נעמען.

יוגענד. איך בין יוגענד.

שעהנהייט. און איך שעהנהייט.

סטאַף. יוגענד און שעהנהייט, ניין אייך מוזען מיר האָבען, וועניג־סטענס אין קאָהר, אייך דאַרפען מיר, אָבער נישט אייער פריינדין, דאַרום מוזען מיר אייך מיט געוואַלט בערויבען פון אייער אונשולד. מיידלעך, פיהרט זי אַרויס. אַרויס מיט אונשולד!

(בלאָף כאַפּט יוגענד, סטאַף שעהנהייט, מיידלעך נעהמען אונשולד פיהרען זיא אונטערן שטיין, ווען זיי צוגעהן זיך איז אונשולד מעהר נישטאָ.)

בלאָף (האַלט יוגענד וועלכע קעמפפט און וויינט). ניין, זאָרג נישט, דו קליינע, וואָס דו האָסט פערלוירען דיין פערפוצטע פריינדין, דערפאַר וועלען מיר עסען אַ גוטען נאַכמאַהל, דו וועסט טרינקען די זיסעסטע געטראַנקען מיט דיא גרעסטע לייט פון שטאָדט, אָדער מיט אַזעלכע בעגילדעטע יונגע לייט, וועלכע וואָלטען נישט געוואָלט דולדען אַז אונשולד זאָל זיין דיין בעשיצערין.

סטאַף (האַלט שעהנהייט וועלכע קעמפפט און וויינט). אין שנעלע אויטאָמאָבילס וועסטו דורכפליהען דיא מיטנאַכט־לופט, פיעל אנגענעהמער וויא ווען אונשולד זאָל זיין ביי דיין זייט. נו, וויש אָב דיינע טרערען און געה צו דיינע לוסטיגע פריינדינען. ווינק, גיב אָבאַכט אויף שעהנהייט.

בלאָף. שלוי, מיר גיבען איבער יוגענד צו דיר, דו זאָלסט אויף איהר אויפפאַסען. מיידלעך, האַלט יוגענד און שעהנהייט ביי אייך און אייערע דירעקטאָרען וועלען מיט אייך זיין צופריעדען.

(מיידלעך נעהמען יוגענד און שעהנהייט צו זיך — זינגען)"

שנעלער לויפט, שעהנהייט קויפט,
זעהר בעטריעבט, נישט געליעבט,
זעהר בעטריעבט, נישט געליעבט,
דערמאָנט מיך ניט יעצט אין דעם.
ענדליך געהט דאָס קאָהר שוין אהיים. (אב.)

(קאָהר אָב מיט יוגענד און שעהנהייט.)

בלאָף (רופט). דיא הויפט שוישפיעלער! וויא זענען אונזערע הויפט־שוישפיעלער?

סטאַף. יא, וויא זענען זיי?

בלאָף. העי, צייט! צייט! דו אַלטער שיק יונגע!

(צייט קומט לאַנגזאַם.)

אַה, דו ביזטו, אַלטער פאָטער צייט.

סטאַף. צייט האָט שוין אַרויסגערופען אַלע סאָרטען מאַסקירטע אום דורכצופיהרען דיא זאָנדערבאַרסטע סצענען אויף דער לעבענס־ביהנע. און ער האָט שוין אַראָבגעלאָזט פיעלע טראַגישע פאָרהענגע.

בלאָף. און ווען ער רופט מוזען אַלע פאָלגען. (צום צייט) געה געפין אמביציאָן, וועק אויף ליידענשאַפט, רוף אַרויס יעדעפרוי, רוף איינבילדונג. (צייט אָב.) (צו סטאַף) מען זאָגט אַז צייט פליהט; אויף דער זייט פאָר־האַנג שיינט מיר אַז ער קריכט.

סטאַף. צום טייפעל מיט אונזערע שוישפיעלער! ליידענשאַפט איז אַ גרויסער פוילענצער בעפאָר מיטאָג. אמביציאָן איז קראַנק און שלאָפט, איינבילדונג דרעהט זיך אַרום אין גאַרדעראָב. יעדעפרוי האָט אַלע מאָל נייע קאַפּריזען, און לאַכט זיך אויס פון פּינקטליכקייט. קום, בלאָף, לאָמיר געהן עסען מיטאג.

בלאָף. יא, דו האָסט רעכט, דיא וואָס וואַרטען אויף סטאַרס שטאַרבען פון הונגער, און איך בין הונגעריג; קום.

יעדעפרוי (דרויסען). רייכטהום, היים דעם שאָפער וואַרטען. ביהנע אַריינגאַנג? נישט איך! בין איך נישט אַ סטאַר? מילאָרד דומהייט, דיר פערטרויע איך מיין הינטעלע. דוא ווייסט דאָך דאָס שפּריכוואָרט: „ליעב מיך, ליעב מיין הינטעל".

בלאָף. דאָ קומט יעדעפרוי, אונזער סטאַר.

סטאַף. אונזער סטאַר! ביי מיין עהרענוואָרט! זיא בלישטשעט נישט וויא אַ שטערן, נאָר זיא שיינט וויא אַ גאַנצעס זאָנענסיסטעם.

יעדעפרוי (דרויסען). וואָס גאָגסטו, רייכטהום? דו ווילסט זעהן אַ ביהנע מיט די גאַנצע ליכטיגע בעפּוצונג, אויסגעשטעלט צו דעם אונ־באַרמהערציגען טאָג־ליכט? נון, קום מיט. עס איז נעגען דיא געזעצע, אָבער יעדעפרוי האָט ליעב צו ברעכען דיא קאָנווענציאָנעלע געזעצע.

(יעדעפרוי רייך געקליידעט. רייכטהום רויכט אַ סיגאָר. דומהייט טראָגט אַ הינטעלע. געוויסען בלייבט פון ווייטען.)

סטאַף. זאָ, יעדעפרוי, ענדליך ביזטו דאָ.

יעדעפרוי. העללאָ סטאַף! העללאָ בלאָף! געוויסען! (זוכט זיא) וויא איז מיין דיענסטמעדכען? וויא? דיא קריעגסט לאָמפּענפיעבער זאָגאָר ביי אַ פּראָבע, דו קליינע? דאָס זענען בלויז דירעקטאָרען, זיי וועלען דיך נישט בייסען. (גיט איהר גלאָווס) נאַ, נעם מיינע האַנדשוה!

סטאַף. איך האָב געזאָגט, ענדליך ביזטו דאָ.

יעדעפרוי. ענדליך! געוויס, מיר שיינט אַז איך בין דאָ דיא ערשטע. אָבער, אויב איך בין צו שפּעט —

סטאַף. דו ביזט אימער שפּעט!

יעדעפרוי. דאַן לעג אָב די פּראָבע, וועלען מיר מאַכען פּראָבע אַן אַנדערען טאָג. געוויסען, גיב מיר צוריק מיינע האַנדשוה.

בלאָף. ניין, בלייב! אָבער ווער זענען די שטערער, וועלכע דו האָסט מיט דיר געבראַכט? (צו דומהייט) יונגערמאַן, הינטלעך זענען פערבאָטען הינטער די קוליסען.

סטאַף (צו רייכטהום). רויכען אין טהעאַטער איז אַ שרעקליכעס

יעדעפרוי. דאָס זענען מיינע פריינדע.

פערברעכען פאַר יעדען איינעם אויסער דעם דירעקטאָר.

בלאָף. און אַז דיינע פריינדע, איז וואָס? אויף יענער זייט טהיר מעגען דיא פּלאַנעטען זיך אַרומדרעהען אַרום שטערן.

יעדעפרוי. ששש! קומט אהער, בלאָף און סטאַף. קענסטו נישט רייכטהום, דעם מולטי־מיליאָנער? דאָס איז ער דאָך, דער גרויסער. האָסטו

נישט געהערט פון לארד דומהייט, וועלכער וועט ווערען א פירסט? ער שפיעלט זיך מיט מיין הינטעל.

בלאף. דאס איז ווירקליך רייכטהום? (נעהמט אראב זיין הוט) ווילקאמען רייכטהום, דריימאל ווילקאמען. ווילסט בעזוכען אונזער ארים טהעאטער? עס איז גאנץ צו דיין פערפיגונג.

סטאף (נעהמט אראב זיין הוט פאר דומהייט). מילארד, ביטטע, מאך דיך דא היימיש, זאל איך ארויסרופען דיא דאמען פון קאהר אום דיך צו אונטערהאלטען?

דומהייט (מיט געצויגענע ווערטער). ניין, דאנקע, איך האב נישט קיין לוסט יעדעפרוי אייפערזיכטיג צו מאכען.

סטאף. א נאבלעס געפיהל, און דאך לאכען מאנכע אב פון עדעל געבארענע און גוט ערצויגענע.

בלאף (צו רייכטהום). דו זעהסט, דאס זענען דיא פליעגעל.

יעדעפרוי. זעהר אינטערעסאנט פאר דעם וואס וויל ווערען אן ענגעל. הע, בלאף?

סטאף (צו דומהייט). דאס זענען דיא פיס־ליכט.

יעדעפרוי. און ביי זייער שעהנעם ליכט פערברענען זיך אפט דיא פליעגעל פון דומע יונגע ביענען, אלזא פאס אויף!

רייכטהום (אין מיטען). וואס איז דאס?

בלאף. א פעלז.

רייכטהום (קלאפט דארויף). הויל, מיין עהרענוואָרט!

בלאף. פארזיכטיג, רייכטהום, ריהרט דא גאר נישט אן אויף דער ביהנע, ווייל דו וועסט דיר בעשמוצען דיינע הענד.

יעדעפרוי (צו בלאף). מיר שיינט גיכער אז מיט דער בעריהרונג פון רייכטהום וועט דיא ביהנע בעשמוצט ווערען.

דומהייט. איך וואלט גאר נישט געגלויבט אז עס איז אזוי שמוציג הינטער די קוליסען.

יעדעפרוי. נו, דו האסט דאך נאר געקוקט אויף דער בעגילדעטער זייט פון דער לעבענס־ביהנע.

רייכטהום. קיין קארפעט אויף דעם באדען! עס פאסט גאר נישט אז יעדעפרוי זאל שלעפען איהרע קאסטבארע קליידער דורך אזעלכען שמוץ.

יעדעפרוי. זיא מוז! דאס איז דיא שטראפע וואס א שוישפיעלערין מוז אונבעדינגט בעצאהלען.

רייכטהום. אבער איך רייכטהום קען אויספלאסטערען דיין וועג מיט ראזען.

יעדעפרוי. אזעלכע ראזען וויא דיא מיידלעך מיט דיא בלאסע געזיכ־טער מאכען אין דיא פאבריקען.

בלאף. אבער, מיין העהר, ווען דיא פארשטעלונג פאנגט אן איז דא אלעס עלעגאנט און גראסארטיג.

סטאף. מיר שטאלצירען דערמיט וואס מיר פערשווענדען אזוי פיעל געלד אויף [illegible]'.

רייכטהום. וואס מיינט איהר?

יעדעפרוי. ער מיינט דעם פאלשען פראכט און גלאנץ געגען וועלכען דיא זאננע שעהמט זיך; דיא פאלשקייטען וועלכע זיינען אזוי קינסטליך צוזאמענגעשטעלט, אז עס איבערטרעפט דיא נאטור אליין. אבער הערט, רייכטהום און דומהייט, עס פאסט גאר נישט אז איהר זאלט אויסגעפינען דיא אלע קונצען. זעהט נאר דיא ארמע אומגעבונג אין וועלכער יעדעפרוי מוז פערדיענען איהר טעגליכעס ברויט. גערעדע וויא עס איז הינטער דעם פאר־האנג פון דעם אלטעגליכען לעבען. יעצט געהט!

רייכטהום. רייכטהום שטעהט צו יעדעפרוי'ס פערפיגונג! (פערנייגט זיך, געהט).

דומהייט. רומהייט געהארכט יעדעפרוי. (געהען).

יעדעפרוי. הער, רייכטהום, היינט נאכט וועט ביי מיר זיין אן אונ־טערהאלט, ווילסטו ביי מיר זיין צו סופעה?

רייכטהום. מיט'ן גרעסטען פערגניגען. אויב דו פערשפרעכסט מיר אז איך מעג דערפאר בעצאהלען.

יעדעפרוי. און דו, מילארד דומהייט?

דומהייט. ענטציקט! ענטציקט!

יעדעפרוי. בלאף און סטאף בעגלייטעט מיינע פריינדע צו דער טהיר.

(בלאף און סטאף פערנייגען זיך. רייכטהום און דומהייט געהן).

סטאף. דא ארום, מילארד!

בלאף. דער ארויסגאנג איז שלעכט בעלייכטעט און אומגעלומפערט געמאכט. פאס אויף רייכטהום, קענסט נאך פאלען. (רייכטהום און דומ־הייט אב.)

סטאף (אפארט צו בלאף). ווען ער זאל פאלען אזוי וויא עס פאסט פאר אונז מעג איהם גאט העלפען, ווייל ער וועט שנעל ווערען...

בלאף. וואס?

סטאף. אן ענגעל. (אב מיט בלאף.)

יעדע פרוי. געוויסען! אה, דא ביזטו, געוויסען. געה שנעל אין מיין גארדעראב, עס איז דארט א שטיקענדע לופט, מען קען דארט נישט זיצען, ברענג דא אהער מיין טיש, איך וויל מיין טואלעט צורעכט מאכען. איך דארף שעהן אויסזעהן, ווייל, ווער ווייסט, ער, דער קעניג וועלכען איך זוך, קען נאך היינט קומען. שיק מיר אהער יוגענד און שעהנהייט. (געוויסען אב). אין דער ווארהייט זעהט עס אוים זעהר נארריש יעדען טאג איבערצולאזען דעם זאנענשיין פון לעבען צוליעב דיא פאלשקייטען פון דער פינסטערע ביהנע, יעדע נאכט צו פערזארגען דיא מאסען, וועלכע מייסטענטהיילס האבען נישט קיין הערצער צו סימפאטיזירען און קיין געהירן צום פערשטעהן. און דאך, זיי האבען פון מיר געמאכט א סטאר, האבען מיך ערהויבען ביז דעם נארר'ס פאראדיעז.

(יוגענד ערשיינט מיט שעהנהייט.)

אה, מיין יוגענד און שעהנהייט, איהר ווייגט ביידע! ווארום? וואס איז געשעהן, טהייערע פריינדינען מיינע? צייט האט אייך נישט שלעכט בע־האנדעלט. וואס איז? האבען פיעללייכט סטאף און בלאף געוואגט צו בעליידיגען יוגענד און שעהנהייט?

יוגענד. זיי האָבען ביי אונז גערויבט אונזער אונשולד.

שעהנהייט. זיי האָבען זיא אוועקגענאָרט.

יעדעפרוי. איז עס ווירקליך וואהר אז אונשולד — אונזער זיסע פריינדין, איז פון דאַנען פערטריעבען? ווי אזוי איז זיא אוועק, און וואוהין?

יוגענד. דאָס, ליידער, ווייסען מיר נישט.

שעהנהייט. ווען מיר האָבען געשריענען, געוואָלט זיא פערטהיידיגען, האָט מען אונזערע הענד, אונזער קערפּער געפּאַקט מיט אייזערנע הענד;

יוגענד. גראָבע הענד האָבען ארומגענומען אונזערע טאַליען, און ווען נאָכהער מען האָט אונז בעפרייט, האָבען מיר אומזאָנסט געזוכט אונזער אונשולד.

יעדעפרוי. זיא איז נישט פעהיג זאָגאָר פאַר א קאָהר־מעדכען. וואָרום שפּיעלען דיא גוטע און עהרליכע אזעלכע קליינע ראָלען אויף דער לעבענס־ביהנע? איך בין א סטאַר. ערפאָלג האָט בעקרוינט מיין אנשטרענגונג אין דער קונסט וועלכע איך האָב אויסגעוועהלט, איך בין בעריהמט, און דאָך ליעבע איז נאָך נישט געפונען. אָה, שעהנהייט, יוגענד, פריינדינען טהייערע, וועלכע זענען נאָך מיט מיר, ברענגט, איך בעט אייך, ברענגט זאָפאָרט דעם מעכטיגען מאָנאַרך וועלכען איך זוך, יערעפרוי מוז און וועט געפינען ליעבע.

יוגענד. האָסטו געזעהן דעם שוישפּיעלער ליידענשאַפט? האָסטו בעמערקט וויא ער בליקט אויף דיר?

יעדעפרוי. יא.

יוגענד. פיעללייכט איהם זוכסטו?

יעדעפרוי. ווירקליך, אויב אזוי, דאַן איז מיין זוכען פאַריבער. זעהר גינסטיג איז ער, נישט וואהר? זיין בענעהמען איז נאָר וויא פון א קעניג, זיין זינגען געטליך.

יוגענד. דאָס איז וואהר, אָבער דו דאַרפסט עס ענטשיידען. האָסטו דיך געפיהלט וויא אין פערלעגענהייט אין זיין אנוועזענהייט?

יעדעפרוי. יא, יא, מיין הערץ הייבט זיך ארויף ווען איך הער זיין שטימע, זיין מינדעסטע בעריהרונג ערוועקט זאָנדערבאַרע געפיהלע — פער־לאַנגען — בענגען — וועלכע זיינען פריהער געוועזן אונבעקאַנט. קומט ליעבע אזוי?

(אונשולד ערשיינט אין שטיין, געבונדען אין קייטען.)

אונשולד. ניין, יערעפרוי, ניין!

יעדעפרוי. הערט! אונשולד רעדט!

אונשולד. היט דיך פאַר ליידענשאַפט. ליידענשאַפט איז נישט ליעבע.

יעדעפרוי. זיסע אונשולד! דו ביזט דאָך נעבען אונז?

אונשולד. יא, אזוי לאַנג וויא דו ווילסט. אָבוואָהל געבונדען און איינגעקערקערט, פון מענער פערטריעבען, דאָך וועסטו הערען מיין שטימע, יערעפרוי, ביז דו אליין וועסט זאָגען: גערה!

יעדעפרוי. וואָרום ביזטו פערבאָרגען? וואָרום און וויא? האָב איך נישט אימער פערלאַנגט דיך אין מיין געזעלשאַפט? האָב איך נישט רעס־פּעקטירט דיין אורטהייל? האָסטו מיך נישט געראַטהען וויא איך זאָל מיך קליידען? דאָס איז דאָך דאָס וויכטיגסטע ביי יעדעפרוי. וואָרום שפּיעלסטו

דיך אין בעהעלטעניש, ווען איך וויל מיט פערגניגען מיך בעראַטהען מיט דיר וועגען מיין קאָסטיום פאַר דער נעכסטער פּיעסע? אויב דו וואַכסט ווירקליך איבער מיר, דאַן זאָג מיר וויא געפעלט דיר דאָס. (טהוט אוים דאָס איבערקלייד, בלייבט אין פּרעכטיגען באלל־קאָסטיום דעקאָלטע.)

(אונשולד פערשווינדעט, יוגענד און שעהנהייט נעהמען צו ביי איהר מאַנטעל און הוט, מורמלען.)

(געוויסען קומט מיט טיש און שפּיעגעל.)

שעהנהייט. עס איז פּראַכטפאָל שעהן.

יוגענד. און אזוי ביזטו אין דער ווירקליכקייט, יעדעפרוי.

יעדעפרוי. און דאָך, אונשולד שווייגט. (צו יוגענד) טראָג דאָס אריין אין מיין גאַרדעראָב. דו וועסט דאָרט געפינען טהייערע בלומען, וועלכע רייכטהום האָט מיר געשיקט, און גוטע קאָנפעקטען אויך, פון מילאָרד דומהייט.

יוגענד (צו שעהנהייט). מיר זענען בלויז יונג און שעהן, דאָך פיעלע פערעהרען אונז.

יעדעפרוי. מענער פערגעטערען מיך! יא, איינפאַכע מענער, אָבער ליעבע, מיין קעניג, וויא איז ער? (זיצט אויפ׳ן טישעל. צו געוויסען) זעהסט, מיינע האָאר, דו מויד! דער ווינד האָט זיי צובלאָזען. קענסטו מיר זינגען? מען זאָגט אז געוויסען האָט א שטילע, נידעריגע שטימע, אָבער מאַנכמאָל איז זיא וואונדערבאַר זיס. זינג מיר פון א קליינעם שטערן, א שטערן וועלכער וואַנדערט דורך דער נאַכט זוכענדיג ליעבע.

געוויסען (זינגט).

געוויסען.

א שטערן האָט געצייגט זיין געזיכט
און האָט בעוואונדערט דעם פאָלמאָנד׳ס ליכט,
געציטערט האָט ער פאַר מאָנד׳ס שטאַרקען שיין,
דאָך באַלד איז ער געוואָרען גרויס אליין,
אזוי גרויס ווי דער מאָנדשיין.
ווייל קיין וואָלקען איז דאַן געוועזן
שיינענדיג אָהן אויפהערען,
פערגרעסערט האָט זיך דאַן אליין
דאָס ליכט פון׳ם קליינעם שטערען.

דער שטערען קוקט אראָב אויף דער וועלט
ענטציקט פון זיין הימליש געצעלט.
„אָה מענשען", שרייט ער, „קניעט אויף דער שטעל
„און דיענט צו מיר ווי איך אייך בעפעהל.
„א הימעל קעניגין בין איך."
שיינענדיג אָהן אויפהערען,
האָבען קליינע קינדער אויך געליעבט
דאָס ליכט פון׳ם קליינעם שטערען.

דער קליינער שטערען ביי טאגעס־ליכט
האט פערלוירען זיין העלל געזיכט.
לאנגזאם האט זיך זיין גלאנץ פערדארבען,
פון זאנענשיין געשטארבען.
פון זאנענשיין געשטארבען.
דאך אויב א שטערען א זעעלע האט
זאגאר אין הימעל נעבען גאט
וועט צו שיינען ניט אויפהערען
דאס ליכט פון'ם קליינעם שטערען.

יעדעפרוי. נו, גענוג! גענוג! נעם דאס אוועק. ווארט ביז איך וועל דיך רופען. (געוויסען אב) אה! איך בין שוין מיעד צו זוכען ליעבע. וואס האט ער געזאגט זיין געזאנדטער, שמייכעליי? יא, ער האט געזאגט — „ער קומט אינקאגניטא". דאן איז דאך מעגליך אז ער טראגט א מאסקע. איך האב דאס זעלבע בעמערקט ביי ליידענשאפט, דעם שוי־שיעלער. ניע האב איך נאך דאס ווירקליכע געשטאלט פון זיין געזיכט געזעהן.

ליידענשאפט (דרויסען). יעצט וועט אן אונווידערשטעהליכער שטראם פון מיין פערלאנגען אויסברעכען פון זיינע ברעגען אין פערפלייצונגען פון ליעבע און פייער.

יעדעפרוי. עס איז ער, ליידענשאפט! וויא קומט עס וואס איך ציטער ווען ער קומט אהער? מיין מאנטעל — ווארום האב איך איהם נישט איבערגעלאזט דא? נישט ווייל עס איז מיר קאלט. איך ברען, איך וויל מיך בעהאלטען. (וויל זיך בעהאלטען אונטערן שטיין).

(ליידענשאפט ערשיינט אין א מאסקע).

ליידענשאפט. יעדעפרוי, קום אהער! ווארום זיך בעהאלטען ווען ליידענשאפט קומט אן?

יעדעפרוי (מיט שרעק). ביזט דו ווירקליך קעניג ליעבע?

ליידענשאפט. דו אליין דארפסט געפינען דיין קעניג, קענסטו דיא שטימע פון ליעבע, ליעבעס שפראכע? וויא צו יונגפרויען, ווען זיי זענען אין זיסע רוהע, קומט ער? לעהן דיך דערוייל צו ביי דעם פעלז, וועהרענד איך וועל מיין ליעד איבערזינגען. (פיהרט זיא צום שטיין.)

יעדעפרוי. ביזטו זיכער, מיין גוטער הערר, אז דאס וועסטו בלויז איבערזינגען פאר א פראבע?

ליידענשאפט. א פראבע איז עס אין דער ווירקליכקייט. און איבונג מאכט פאלקאמען דעם ליעבעס־קראנקען יונגלינג.

(יעדעפרוי לעהנט זיך צו ביים שטיין. אונשולד זעהט זיך שוואך אין שטיין. ער זינגט.)

ליידענשאפט.

דיא זון שיינט אויף דעם יונגען שנעע
זא צערטליך און געטריי,
פון יערען טראפען וועט באלד, זעה,

א טהוי פון דאס ניי.
א טהוי פון דאס ניי.
דיא ביען זייגט האניג פון דער בלום
אומארמט זיא מיט פרייד.
זיא טרינקט איהר וויין שטיל און שטום
ערקוויקענד פון איהר זיסקייט.
זיי דו דער שנעע און דיא זון איך,
דער טהוי א פרעהליכער טרעהר;
זיי דו דיא בלום, פאר ביען מאך מיך,
ווייל ליעבע איז מיין בעגעהר.
קום שוין צו מיין הערצען,
ענטציקענד מיך בעגרים,
און דאן וועלען דיינע שמערצען
זיך פערוואנדלען אין איין קים.

(ער בייגט זיך צום שטיין, קושט יעדעפרוי.)

יעדעפרוי (ווי אין טרוים, אומארמט ליידענשאפט). ביזטו ווירקליך מיין קעניג?

ליידענשאפט. איך בין דיין קעניג. דו ביזט דיא קעניגין פון ליעבע.

יעדעפרוי. אה, ענדליך געפונען!
ענדליך אומארמען מיך ליעבעס ארמען.
און אזוי גאנץ פרייוויליג בעצאהלט יעדע פרוי.
די שולד פון איהר פרויענשאפט. (קושט ליידענשאפט) אה, עס איז זיס
צו הערען דיא שטימע פון שמייכעליי, צו ווערען אנערקענט
אלס זיעגער אין דיא שלאכטען וועלכע פרויען אונטערנעהמען.
זיס איז דער טריאומף פון א פרוי! אבער ווי זיס
ווי דאפעלט זיס ווען זי איז בעזיעגט! ווען זיא גיט זיך אונטער צו דער
מאכט, צו דעם העלדענמוטה, צו דער אונבעזיעגבארער מאכט, צו דער ערלוער
קראפט פון ליעבע, דעם זיעגער!
ליעבע, איך בין דיין! (קושט איהם).

אונשולד. יעדע פרוי, לעבעוואהל! אדיע!

ליידענשאפט. יעמאנד שטערט אונז דא. האסטו נישט געהערט?
(אונשולד פערשווינדעט.)

יעדעפרוי. דאס איז אונשולד.
אונשולד ווארנט מיך ווידער. און אין דער צייט ווען זיא זיפצט
„לעבע וואהל" ברענגען אויף מיינע ליפען ליידענשאפט'ס קושען.
קושען האב איך פערלאנגט, אה גאט! איך האב פערגעסען אונשולד.

ליידענשאפט. ניין, הארך זיא נישט. (וויל זיא אומארמען.)

יעדעפרוי. אוועק! איך צווייפעל אין דיר, איך שרעק פאר דיר יעצט.
ביזטו עהרליך? דאן ווארום טראגסטו א מאסקע?
צייג מיר דיין געזיכט, דו ווילסט נישט? דאן וועל איך אזוי
דו ביזט נישט ליעבע דער קעניג.
הערונטעררייסען דיין מאסקע! (רייסט זי אראב)

לײדענשאפט, איך קען דיך יעצט.
דו ביזט א גיערערטרעכטיגע
עקעלהאפטע קרעאטורע, אויסגעפוצט אום זיך צו בעריהמען און גרויסהאלטען
ווען דו ערשיינסט אויף דער ביהנע, זיך ווארפען און פלוידרן,
און ווען דײן ראלע איז אבגעשפיעלט, דײן שמוציגע ארבײט געענדיגט,
צו פערשווינדען אום דיך ניע מעהר צו זעהן. אוועק! געה - (לײדענשאפט
אב) אזוי וועט יערעפרוי לײדען העם פלעק
פון לײדענשאפטס קוס, ווען אונשולד האט זי פערלאסען.
אה, ליעבע! וואהרע ליעבע! רײנע ליעבע!
דער קעניג איבער קעניגע, דער זעעלע'ס זיסער זאנגעשײן.
קראפט פון שוואכע, רעטונג פון די פעראורטהײלטע! דער גאט פון יערע־
פרוי! קומט צו מיר! רעטע מיך! (קניעט).

(געוויסען ערשײנט).

יעדעפרוי. אה, געוויסען! געוויסען! טרײסט מיך. (געוויסען בײגט
זיך איבער איהר צערטליך).

פארהאנג.

דריטעס געזאנג

(יעדעפרוי'ס וואהנונג אין שטאדט. נאכט. שווערע פארהאנגען אויף
די פענסטער, א רויטע עלעקטרישע שײן, דונקעל, א גרויסער טיש
געדעקט מיט פיעלע גלעזער און פלעשער, שטוהלען ארום טיש, רעכטס
א גרויסער שפיעגעל, לינקס א זאפא. רײך מעבלירט.)

(גראוועל דרעמעלט. סניק טרינקט ווײן. ניעמאנד.)

ניעמאנד. אין יעדעפרוי'ס וואהנונג, ערווארטען זיא יעצט
איהרע ארמע דיענער, וועלכע שטעהען ביז צולעצט. (אוהר שלאגט 12
הערט! עס איז שוין מיטנאכט, טויזענדער האבען זיא פערעהרט,
איהר אפלאדירט וויא א גרויסען סטאר געהערט.
זיא אונטערהאלט געזעלשאפט ווען אלע מענשען רוהען.
איהרע פאטריאטען ווײסען שוין נישט וואס פאר איהר צו טהון.
זיא זוכט נאך אלץ ליעבע. וויא לעבערליך דאס קלינגט,
צו זוכען רײנע ליעבע, וויא מען טרינקט, מען טאנצט און מען זינגט.
ווען אונשולד איז פערלארען, און באקען זענען געפארבט.
זאל יעדעפרוי דאן ווײנען, ווײל איהר שעהנהײט שטארבט. (אב.)

(מען הערט דרויסען פײפען אן אויטאמאביל, דיענער מאכען ליכטיג,
לויפען צום טהיר.)

יעדעפרוי געארמט מיט רײכטהום. זיא אין אויטאמאביל קאסטום,
טראגט פיעלע בוקעס בלומען, לאכט.

יוגענד, שעהנהײט, אלטער. דומהײט, זײן האנד ארום שעהנהײט, זיא
איז בלאס

סטאף, בלאף פאף, האבזוכט, אײטעלקײט, זעלבסט, אלע אין באלל־
קלײדער. געוויסען בלײבט פון הינטען. אלע אין אויטאמאביל זאכען.

יעדעפרוי. מײנע פרײנדע, זײט מיר ווילקאמען אין מײן הויז. גראוועל
און סניק בעדיענט דיעזע הערען. געוויסען, נעהם אראב מײן מאנטעל.
מײנע דאמען, איך וויל אײך נישט איבערגעבען צו מײן דיענסט אז זיא זאל
אײך אויסטהון, זיא איז זעהר אונגעשיקט. איך צווײפעל נישט אז פאף און
בלאף און סטאף וועלען אײך העלפען אויסטהון. (צו געוויסען) געה, איך
דארף דיך נישט. (געוויסען אב.)

רײכטהום (מיט די הענד אין דיא טאשען). בײ גאט! דו האסט
גליק, יעדעפרוי, אז דו האסט געקענט אויסלערנען דײן דיענסט, געוויסען,
אזוי פינקטליך צו געהארכען און צו פערשווינדען אזוי גראציעז.

יעדעפרוי. אה, רײכטהום, דו ווײסט גאר נישט אז דיא מויד ווײסט
זיך וויא צו בענעהמען ווען איך האב געזעלשאפט, ווען אבער מיר בלײבען
אלײן, דאן רעגיערט זיא און איך בין דיא דיענערין. אבער לאמיר זײן לוסטיג.
אה, יוגענד! (לאכט) כא־כא־כא - רײכטהום, דו בעטראכסט יוגענד? זיא
פיהרט אלטער אויף א שטריקעל. גוט אזוי, יוגענד, מאך איהם טאנצען, עס
איז גאנץ רעכט דו זאלסט האבען אביסעל שפאס מיט איהם. דרעה איהם
ארום שנעלער, אזוי, כא־כא־כא! (יוגענד דרעהט זיך ארום מיט אלטער.
אלע לאכען.)

אלטער. דו פערריקטע! (סאפעט) דו וועסט מיך טעדטען, און דאך,
ווילסטו מיך ליעבען, וועל איך טאנצען אויף מײן אײגענע לויה. (זינקט פער־
מארטערט אין שטוהל).

יעדעפרוי. יוגענד, דערלאנג איהם ווײן. אבער וויא איז שעהנהײט?
מילארד דומהײט, וואס פעהלט איהר?

דומהײט. מיר שײנט עס איז שוין צו שפעט פאר שעהנהײט, איהרע
באקען זענען בלאס און זיא פיהלט זיך שוואך. (פאכעט שעהנהײט מיט א
פעכער, זיא לעהנט זיך אב אויף זאפא.)

יעדעפרוי. דאס ארמע קינד איז מיעד. (נעהמט ווײן, געהט צו
שעהנהײט) טרינק דאס.

זעלבסט (אפארט צו אײטעלקײט). א שלויע בעסטיע, דיא שעהנ־
הײט. וויא זאגסטו, אײטעלקײט?

אײטעלקײט (אפארט צו זעלבסט). זיא איז אהנמעכטיג, געוויס,
אבער דער אהנמאכט איז א געמאכטער, נישט וואהר, האבזוכט?

האבזוכט (צו זײ). דאס איז א נעץ זײ צו פאנגען, מײנע טהײערע.
זעלבסט, דו מאכסט עס פיעל בעסער, איך האב געזעהן.

יעדעפרוי (צו שעהנהײט). פיהלסטו בעסער יעצט?
(שעהנהײט שמײכעלט מיעד. בלאף סטאף און פאף רעדען אפארט.)

בלאף. איך זאג דיר סטאף, זיא ווײס וויא אומצוגעהן מיט זײן געלד.
יעדעפרוי קען געווינען רײכטהום, ווען זיא וויל.

סטאף. זעהר וואהר געזאגט, אבער וואס קען דאס אונז העלפען? מיר זוכען אן ענגעל, און מיר שיינט ער וועט נישט זיין זעהר פאסענד פאר דער ראלע.

פאף. ענגעל? ניין, פאר א טייפעל וואלט ער שוין בעסער געפאסט. יעצט, זעהסטו, דיעזען פעסט וועל איך פאף, דער אגענט, בעפוצען מיט פאנ־טאסטישע בעציערונגען אזוי, אז אין דער פרעסע זאל עס ערשיינען אז אפפען זענען געזעסען ביי איהר טיש.

בלאף. נו, דארום האבען מיר דאך דיר אהער געבראכט.

פאף. אז פון איהר קוכען זענען ארויסגעקומען נאקעטע טאנצענדע מעדכען, דאן וועלען דיא מענשען קומען אין מאסען אום צו זעהן די פרוי וועלכע האט אזוי אונטערהאלטען רייכטהום און דומהייט.

סטאף. דו ביזט ווירקליך דער קעניג פון דיא ליגנער, פאף. (דריקט זיין האנד).

יעדעפרוי (צו שעהנהייט). דו זאלסט דיך א ווײלע אויסרוהען. (צו אללע) מיינע פריינדע, אונזער פעסט ערוואַרטעט אונז. (דיענער ברענגען ערפרישונגען) בלאף זעץ דיך צום טיש זעלבסט; סטאף, דיר גיב איך האבזוכט אלס קאמפאניאן; פאף, מיט אייטעלקייט אלס דיין געזעלשאפטע־רין וועסטו געוויס דיך פיהלען גליקליך; אלטער קלאמערט זיך נאך אלץ צו יוגענד; רייכטהום, ווילסטו זיצען ביי מיר?

רייכטהום (הערט נישט). דומהייט, גיב מיר דעם פעכער, איך וויל אבהיטען שעהנהייט.

דומהייט. ניין, דיעזע גליקליכע אויפגאבע וועט זיין מיינע.

יעדעפרוי. וואס איז? זאל איך געהן צום טיש אליין? איז דען שעהנהייט זאגאר קראנקערהייט מעהר אנציעהענד וויא איך? איך בין דאך דיא ווירטהין, און איך בעפעהל רייכטהום און דומהייט צו זיצע אויף מיינע ביידע זייטען. געוויסען וועט אויפפאסען אויף שעהנהייט (קלינגט. געוויסען ערשיינט) געוויסען, דאס קינד איז קראנק, און איך גיב זיא איבער אויף דיין שוץ.

(געוויסען קניעט ביי שעהנהייט. אלע געהען אין פאארען צום טיש. דיענער סערווירען וויין, מען טרינקט, מען לאכט. געוויסען זינגט.)

א בלום געבוירען אין א גארטען שעהן,
זינג העי! זינג הא! אה דו דומע
געשפיעלט זיך שעהן, און דיא מארגענלופט
האט געליעבט א קוס פון איהר זיסען דופט
זינג העי! זינג הא! פאר דער בלומע
אין מיטאג־צייט קומט איינער צו געהן
זינג העי! זינג הא! אה מאמע!
בעמערקט איהר שעהנהייט, בעגעהרט איהר זאפט,
ערשטוינט פון איהר וואונדערבארער קראפט,
דיא בלום אויסערוועהלט האט ער לייכטזינהאפט,
זינג וויין! זינג וועה־ פאר דער דאמע,

יעדעפרוי (רעדט צווישען די ווערזען). רייכטהום, איך שווער דיר אז יעדעפרוי געפינט אין דיר אויסגעצייכענטע געזעלשאפט. מעהר ווין פאר מילארד דומהייט. ווי געהט עס דיר, זיסע יוגענד?

יוגענד. דארפסט נאך פרעגען? איך האב געפונען קאנפעקטען, איך בין העכסט גליקליך.

(געוויסען זינגט.)

פונ'ם גארטען שעהן ארוים איז זיא,
זינג העי! זינג הא! אה דו דומע,
אין א בוקעי איז יעצט איהר פעזיכט,
וויינט אומזיסט צו זעהן וויעדער טאגעסליכט,
זינג העי! זינג הא! פאר דער בלומע!
זיא איז נישט מעהר פריש און זיא ריעכט נישט מעהר,
זינג העי! זינג הא! אה מאמע!
זיא בייגט איהר קאפ און א בלעטעל פאלט,
דאן ווערט באלד טרויריג איהר געשטאלט.
און פריהמארגען איז זיא טויט און קאלט.
זינג וויין! זינג וועה! פאר דער דאמע!

פאף איך וועל דיר געבען א טאאסט. (אלע געסט אפלאדירען.)

אויפ'ס וואהל פיר יוגענד, מיט וועלכער מיר ווילען זיך ניט שיידען.
אויפ'ס וואהל פיר אלטער, וועלכע מיר קענער נישט אויסמיידען.
אויפ'ס וואהל פיר רייכטהום, יעדענס בעסטער פריינד אין לעבען.
אויפ'ס וואהל פיר האבזוכט, וועלכע וואהט נישט וויית דערנעבען.
אויפ'ס וואהל פיר בלאף, דורך וועלכען מיר ווילען זיעגען.
אויפ'ס וואהל פיר אייטעלקייט, מיט וועלכען מיר זיך אליין בעטריגען.
אויפ'ס וואהל פיר זעלבסט, וועלכע מיר אמבעסטען ליעבען.
אויפ'ס וואהל פיר יעדעפרוי, צו וועלכע דער גאנצער טאאסט איז געשריעבען.

(אלע שטעהען אויף און טרינקען.)

אללע. יעדעפרוי!

יעדעפרוי. איך דאנק דיר. פאר מיר אליין און פאר מיין לוסטיגע געזעלשאפט, איך וואלט זעהר געוואלט זיין מעהר העפליך צו מיינע געסטע, אבער עס ווערט שפעט. און יעדעפרוי האט א פפליכט וועלכע איז נאך אונ־ערפילט. (שטעה אויף) זאלען מיר יעצט שליסען אונזער פעסט?

אללע. ניין! ניין! א. ז. וו.

רייכטהום (אפארט צו בלאף). זאג מיר, איך בעט דיך, וואס איז דאס פאר א געהיימע מיסיאן, מיט וועלכע יעדעפרוי בעשעפטיגט זיך?

בלאף. זיא זוכט ליעבע.

רייכטהום. זיא זוכט ליעבע, זאגסטו? נו, וועל איך קויפען דאס שפיעלצייג און וועל איהר עס אוועקשענקען. איז דאס אזא טהייערע זאך?

בלאף. מען האט מיר געזאגט אז עס גיבט גאר קיין פרייז נישט דערפאר.

רייכטהום. דומהייטען! רייכטהום קען אלעס קויפען. דו, יוגענד, קום אהער! זאג מיר, וואס איז דאס דיא ליעבע וועלכע יעדעפרוי זוכט?

יוגענד. ליעבע איז א קעניג.

רייכטהום. נו, דאן וועל איך איהם קויפען.

יוגענד. קעניגע קען מען נישט קויפען.

רייכטהום. הא, הא! דאס איז בלויז דיא מיינונג פון יוגענד. (צו סטאף) פסט, סטאף! וויא קען איך קריעגען דיא זאך, וועלכע רופט זיך ליעבע?

סטאף. דיא קענסט קיין ליעבע קריעגען. (שטרעקט אויס די הענד) ווען דו האלסט דיינע הענד אין דיינע טאשען.

רייכטהום. דאס איז מיין געוואהנהייט — ווען דיינע הענד זענען נישט ווייט פון מיר. הא! דארט איז אלטער, ער בעזיצט פיעל ווייזהייט, אבוואהל ער האט וועניג פערשטאנד. אלטער! איין ווארט אין דיין אויער.

אלטער. וואס זאגסטו? רעד העכער, מען זאגט אז געלד שרייט, און דאך רייכטהום רעדט צו מייסטע מענשען אזוי שטיל אז מען הערט איהם גארנישט.

רייכטהום. ווייסטו וואס ליעבע איז?

אלטער. יא, אמאל האב איך געוויסט. אבער לײדער, יעצט איז ליעבע טויט.

רייכטהום (אפארט). לעבע טויט! און יעדעפרוי ווייס עס נישט. מיר שיינט איך אב א טהייערע אידעע. איך, רייכטהום, וועל שפיעלען דיא ראלע אלס ליעבע. איך וועל אננעהמען זיין טיטעל, זיין נאמען, און יעדעפרוי וועט זיכער איינשטימען צו זיין מיין.

יעדעפרוי (קומט צו). קומט, פריינדע, צום לעצטען אבשיעדס-טרינק. (יעדער נעהמט א גלאז.)

דומהייט (בעזאפען). יא, א פול גלאז! און איך וועל זינגען א ליעד.

יעדעפרוי (לאכט). יונגע, דו האסט געטרונקען פון א צויבערבעכער.

אלטער. דער וויין ווארמט אן דאס אלטע בלוט. (ווארפט א קוס צו יעדעפרוי.)

יעדעפרוי. און דו האסט עסיג אין דיינע אדערן. (אלע לאכען.)

בלאף. איך שווער אייך אז דיעזער געטליכער געטראנק מאכט אונזערע שטערן העלער שיינען.

יעדעפרוי. אבער עס הייבט באלד אן צו טאגען און דאן מוזען אלע שטערן אויפהערען צו שיינען. נו, טרינקט נאך איינס, און דאן בעט איך אייך אלע געהט!

סטאף. מיר געהען נישט פריהער, ביז מיר וועלען דיך קרעהנען אלס קעניגין פון דיא נאכט-שווערמער.

בלאף. יעדעפרוי איז אירגענד וועלכען מאנס קעניגין.

פאף. יעדעפרוי איז ווירדיג צו בעשטייגען א טראהן.

רייכטהום. דא גלייך, אין מיטען דיא שטיקער פון אונזער פעסט וועלען מיר זיא זעצען אויף א טראהן. (שטעלט א שטוהל אויף א טיש.)

יעדעפרוי. ניין! איך פראטעסטיר! אום אויסצופיהרען אייערע

קאפריזען און איינבילדונגען בעהאנדעלט איהר יעדעפרוי זעהר גראב. וואס דער וויין קען אלץ מאכען פון דיא מענער, די קאוואליערען! וויא? איהר בעשטעהט דארויף דורכאויס? נו גוט. דאן וועל איך אליין בעשטייגען מיין טהראן, העלפט מיר נישט. (געהט אויפ'ן טיש). זעהט אייער קעניגין, מענער! איהר זאלט אייך בוקען און פערגעטערען יעדעפרוי. פרויען, איהר זאלט זיא פערעהרען פון אויסענווענינג, טראץ דעם וואס אייערע זעעלען ווערען פערצעהרט אויס נייד. (מענער קניען, פרויען נייגען זיך.)

אללע. עס לעבע יעדעפרוי! האך האך!

יעדעפרוי. מיינע טרייע אונטערטהאנען, איך בעפעהל אייך, שטעהט אויף!

אללע. א ליעד! א ליעד! א סצענע! א געשיכטע!

יעדעפרוי. אבער וואס זאל איך רעדען?

רייכטהום. מיר בעטען אייער גנעדיגע מאיעסטעט צו ערצעהלען פון אייער קעניג, אייער לעבענסבעגלייטער.

יעדעפרוי. איך האב קיין לעבענסבעגלייטער, דאך פון א קעניג וועל איך ערצעהלען. א קעניג פון נאכט-שווערמער.

אלע. זיין נאמען! זיין נאמען!

יעדעפרוי. ניין, דאס איז א רעטהזעל פאר אייך צו טרעפען. ווער איז דאס וואס לאכט ווען אלע וויינען? הערט: (דעקלאמירט צו מוזיק.)

דער קארגער בעהאלט זיין געלד וואס ער פערמאגט,
אבער וואס העלפט עס איהם, עס ווערט וועניגער יעדען טאג.
אבוואהל קיינער אויסער זיין ווייב ווייסט וויא ער האט עס בעהאלטען.
נון, ווער איז עס וואס לאכט פון דעם אלטען? הא! הא!

אלע. דער טייפעל קעניג!

יעדעפרוי. דער טייפעל קעניג!

אללע. דער טייפעל קעניג, הא! הא! הא! הא!

געוויסען (זינגט ביי שעהנהייט'ס זאפא).

יעדעפרוי. דער ריטער נעמט אבשיעד פון זיין געליעבטער, דער העלד,
ער קוסט דאן איהר האנדשוה אויף דעם שלאכטפעלד.
אבער דעם ריטער מיט איהר ליליענווייסע האנד, זי בעפרייט
ווער איז דאס וואס לאכט דאן אזוי הערצליך, אזוי ברייט? הא!

אללע. דער טייפעל קעניג!

יעדעפרוי. דער טייפעל קעניג!

אללע. דער טייפעל קעניג, הא! הא! הא! הא!

געוויסען (זינגט).

זיא איז נישט מעהר פריש און זיא רועכט נישט מעהר,
זינג העי! זינג הא! אה מאמע!
זיא בייגט איהר קאפ און א בלעטעל פאלט,
דאן ווערט באלד טרויריג איהר געשטאלט.
אין פריהמארגען איז זיא טויט און קאלט
זינג וויין! זינג וועה! פאר דער דאמע!

(ווען זיא זינגט דעם לעצטען פערז בלייבען אַלע שטיל, לאָזען אַראָב די קעפּ. יעדעפרוי קניעט אויפ'ן טיש, בעהאַלט איהר געזיכט אין דיא הענד. דער זייגער שלאָגט 5.)

יעדעפרוי (הייבט אויף איהר קאָפּ, בלאַס, די האָאר צערוואַרפען).

געוויסען, אַה געוויסען! ווארום ווילסטו נישט שלאָפען
נאָר דאַן ווען דיין הערצין שלאָפט? מיינע פריינדע,
אויב איהר זענט פריינדע, איך בעט אייך, פערלאַסט מיך יעצט.
צו דער בעדיענונג פון איהרע דיענסטמעדכען.
יוגענד, העלף מיר. (געהט אַראָב פון טיש.)

בלאַף (צו סטאַף). אַן אונאַנגענעהמע מויד, דיא געוויסען.

סטאַף (צו בלאַף). זיא עראינערט מיך אין מיין פרוי וועלכע זאָגאַר יעצט בין איך זיכער אַז זיא זיצט אויף און וואַרט אויף מיר.

יעדעפרוי. יוגענד, לאָז מיך אָנלעהנען
אויף דיר, וואָס איז מיין קליינע,
דיינע טריט זענען אונזיכער? דאָס איז שלעכט, זעהר שלעכט.
מיר שיינט אַז יעדעפרוי האָט איהר יוגענד שלעכט בעהאַנדעלט.
נו זעץ דיך אַנידער און רוה דיך אוים. געוויסען, גיב דו
אַבאַכט אויף יוגענד.
(צו די געסטע) גוטע נאַכט! גוטע נאַכט אייך אַלע!

(אַלע געסט פערנייגען זיך, געהן אָב, אויסער רייכטהום וועלכער בלייבט אונטען אונבעמערקט, קוקט אונרוהיג אויף יעדעפרוי. יוגענד שלאָפט איין אויף אַ שטוהל.)

ענדליך בין איך אַליין מיט יוגענד און שעהנהייט.
געוויסען נעם פון מיר אַראָב דיא גלענצענדע בעפוצונגען.
העלף מיר אויסטהון, ניין, ברענג מיר פריהער דעם מאַנטעל
פון ריינהייט, וועלכען איך האָב געטראָגען, ווען איך בין צום ערשטען מאָל
אַרוים אויף מיין רייזע צו זוכען ליעבע. (געוויסען אָב.)
אַה, ליעבע! מיין קעניג! נאָך אַלץ בעהאַלטען פון מיר.
וויא ביזטו? וואָס איז דיין נאָמען?

רייכטהום (קומט צו). זיין נאָמען איז רייכטהום.

יעדעפרוי. דו ביזט דאָ? געה! וויא וואַגסטו דאָ צו שטערען?

רייכטהום. דו האָסט געזוכט ליעבע. זעה, איך בין דיין קעניג.
מעהר דאַרפסטו נישט זוכען, ווייסטו דען נישט אַז דאָס איז רייכטהום,
וועלכען יעדעפרוי זוכט? דאָ ביי דיינע פיס.
וויל איך דיר אָנביעטען די טהייערסטע געשענקע. (קניעט)

יעדעפרוי. געשענקע, זאָגסטו? געשענקע
פון ליעבע? דאָס איז זאָנדערבאַר, מיר שיינט, דער קעניג, ווען איך געפין איהם, וואָלט נישט גערעדט פון געשענקע, נישט געצאָהלט קיין פרייז, נישט מיך געקויפט, נאָר בעפעהלט געהאָרכזאַמקייט צו זיין ווילען.
שטעה אויף, שטעה אויף, און אויב דו קענסט בעווייזען דורך איהנענד וועלכע

מיטעל, אַז ליעבע און רייכטהום זענען איינס, דאַן וויל איך הערען וואָס דו האָסט צו זאָגען דאַרויף.

רייכטהום (שטעהט אויף). אַ פּאַלאַסט אין מיטען שטאָדט, אַ לוסט־שיף, אַ לאַנד־הויז, אַ גוט פון אַ באַראָן אין ענגלאַנד, פערד, אויטאָמאָבילס, דיאַמאַנטען ציערינג, צו פערשעהמען אַן אָריענטאַלישען פּרינץ. פון פּאַריז קליידער, טהייערע זעלטענע פּערל, אַ לאָזשע יעדען סיזאָן אין דער אָפּערא.—

יעדעפרוי. און איז דאָס ליעבע.
וואָס לעגט פאָר די אַלע זאַכען? מיר האָט מען געזאָגט
זיינע מאַיעסטעט עסט איינפאַכע שפּייזען, ער לעבט
מיט ברויט און קעז און קיססע. אָה, גוט, זאָג מיר,
אויב אין דער וואַרהייט דו ביזט ליעבע, וואָלסטו געווען מיין
איינציגער פריינד ווען יוגענד און שעהנהייט וואָלטען פון מיר אוועק?
וואָלסטו שפּאַציערט מיט מיר צופריעדען, ווען צייט
וואָלט געפיהרט אונזערע ציטערענדע פוסטריטע צום גראב?
אַנטוואָרט מיר, דיא וואַרהייט!

רייכטהום. ביי גאָט! אויב דו ווילסט עס דורכאוים וויסען.
דאַן מוז איך דיר זאָגען, יעדעפרוי, אַז רייכטהום
וויל בעסער אַז דיינע גנעדיגע דיענערשאַפט, יוגענד און שעהנהייט,
זאָלען בלייבען מיט דיר.

יעדעפרוי. אָבער אין דיין פּאַלאַסט אויף
דיין לוסט־שיף, בלויז מיט דיר אַליין?

רייכטהום. אַליין. אָבער דיין יוגענד און שעהנהייט זאָלען
נישט זיין פערשטויסען פון דיר.

יעדעפרוי. אין פריהמאָרגען, אם מיטאג, ביי נאַכט מיט ליעבע — מיט דיר.

רייכטהום. מיט ליעבע — מיט מיר. קיינער מעהר אויסער יוגענד און שעהנהייט.

יעדעפרוי. און ווען זיי פערלאַסען יעדעפרוי, ווען צייט רופט זיי, און זיי געהען אַוועק, ווייל ווען צייט רופט מוז מען געהן.

רייכטהום. אַוועקגעהן, דאַן וואָלט איך זיי געזוכט נאָך אַמאָל. און מיט אַזוי פיעל קונסט וויפיעל רייכטהום איז אימשטאַנדע אָנצואַווענדען וואָלט איך זיי צוריק געקריעגען, ווייל די וואַרהייט געזאָגט, ביידע, יוגענד און שעהנהייט, זענען אימער געווען ליעבלינגע אין דעם הויף פון קעניג ליעבע.

יעדעפרוי. אָה! יעצט איז דיין מאַסקע אַרונטער, איך קען דיך רייכטהום, דו ביזט נישט אַ קעניג, דו האָסט קיין טהראָן צו פערשענקען. דו ביזט בלויז אַ ניעדערטרעכטיגער סולטאַן, וועלכער, מיט זיינע רייכע געשענקע וואָלט יעדע פרוי מיט איהר שעהנהייט. מיט איהר יוגענד און מיט אַלעם וואָס דיר געפעלט פאַר אַ קורצע ווייַלע אַריינגענאַרט און פערשקלאַפּט אין דיין האַרעם. האַ, לומפּ! אויסוואָורף! בעסטיע.

רייכטהום. אַ בייזע פרוי! נו, איך וועל פאָרלעגען מיין ביטע צו יוגענד.

יעדעפרוי. זיא שלאָפט.

רייכטהום. דאַן זאָל זיין שעהנהייט, זיא וועט מיך נישט אויסלאַכען.
יעדעפרוי. זיא איז קראַנק. געה!
(רופט) העי! דיענער! געוויסען! (גראַוועל, סניק, געוויסען קומען.)
ציינט רייכטהום די טהיר, עפענט ברייט דיא פענסטער
זאָל טאַגעסליכט אריינשיינען, זאָל דיא הימלישע לופט
פערטרייבען דיעזע אונריינע, שטיקענדע אַטמאָספערע.
(מען עפענט פענסטער, ליכט שיינט אויף שעהנהייט.)
איך האַסס דיך, רייכטהום! איך האַסס דיך! געה פון דאַנען!
איך האַסס מיך אליין, איך האַסס דיא פאַלשקייטען, דיא שאַנדע
פון אזאַ לעבען ווי דאָס איז. ליעבע וואָהנט נישט דאָ.
יוגענד, זיסע יוגענד, ערוואַך! איך און דו
און שעהנהייט וועלען אַוועקגעהן פון דאַנען, צוריקגעהן צו וואַרהייט.
די העקסע, די וואַהרזאַגערין וועט אונזער פיהרערין זיין.
שעהנהייט, מיין שעהנהייט, איך וועל דיך פפלעגען, אויף דיר גוט אויפ־
פאַסען. (געהט צו שעהנהייט.)
געוויסען (האַלט זיא אויף). צו שפעט! צו שפעט!
יעדעפרוי. וואָס מיינסטו?
געוויסען. צום בעדויערען מוז דיר דיין געוויסען
ערצעהלען די שרעקליכע נייעס. שעהנהייט איז פערלאָרען
פאַר דיר אויף אייביג.
יעדעפרוי. שעהנהייט פערלאָרען?
געוויסען. זיא איז טויט! (יוגענד פאַלט אין אונמאַכט אין גע־
וויסענס ארמע.)
יעדעפרוי. טויט! טויט! (לויפט צום זאָפאַ, קושט שעהנהייט.)
די ליפען קאַלט! מיין שעהנהייט פערלאָרען! אָה ניין, ניין!
דאָס קען נישט זיין וואָהר!
געוויסען. בעטראַכט דיין שפיעגעל, וויא שמייכעליי פלעגט אמאָל
וואָהנען.
יעדעפרוי (וואַנקט צום שפיעגעל, אויף טויט ערשראָקען, ווען זיא
בליקט אין שפיעגעל. וואַרהייט זעהט זיך אין איהם.
דאָס איז נישט איך — דאָס עקעלהאַפטע געזיכט (צום שפיעגעל).
איך קען דיך! דו ביזט וואַרהייט, וועלכע ניעמאַנד ליעבט.
צוריק צו דיין ברונען, דו העקסע! און ערטרינק דיך אין וואַסער. (וואַרפט
א פלאַש אין שפיעגעל.)
וויין! וויין! פאַר יעדע פרוי.
רייכטהום איז נאָך מיט איהר. וויין פיר רייכטהום!
(צו רייכטהום) ווילסטו טאַנצען?
זעהט! יעדעפרוי פיהרט רייכטהום א לוסטיגען טאַנץ!
(נעהמט זיין האַנד, ביידע זינגען הויך און טאַנצען ווילד.)
דער טייפעל קעניג! טייפעל קעניג! טייפעל קעניג! האַ! האַ! האַ! האַ!

פאָרהאַנג.

פיערטעס געזאַנג

א שטראַססע, רעכטס א קאַפע רייך בעלייכטעט, פאָרהאַנג אראָב־געלאָזט. לינקס א טעמפעל, לבנה שיינט, עס שנעעט. עס איז ניי־יאָהר אָבענד, מאַסען מענשען אויף דער ביהנע מיט טרובעס, פרעהליך; ווען אַלע אב, ערשיינט ניעמאַנד.

ניעמאַנד. האַ־האַ! האַ־האַ! דאָס איז דיא לוסטיגע ווייסע שטראַסע.
מיט גוטע אבזיכטער האָבען זיא אויסגעפלאַסטערט מענשען א מאַסע.
„א קליינע גאַס אין הימעל„ רופט מען דאָ די שטעללע,
גלויבט ניעמאַנדען, זיא פיהרט דירעקט אין דיא העללע.
דאָ זוכט יעדעפרוי, פיעללייכט אויך יעדערמאַן!
טרייסט אָדער אויפרעגונג — א נוצלאָזער פלאַן.
ארמע, דומע שטערבליכע! זיי ווייסען אַלע זעהר ווענינ.
ניעמאַנד איז דאָ גליקליך, האַ־האַ! האַ האָ! טייפעל קעניג!
איך, ניעמאַנד, בעט אייך אום פערצייהונג הייטע,
פאַר צייגען די לוסטיגע ווייסע שטראַסע צו אַנשטענדיגע לייטע,
ווי אַלעס איז פאַלש, ליעבע איז א בלאָף,
קלוגהייט איז א וואָלף, עהרליכקייט א שאָף.
אָבער דאָך, ווערענד איך בעט אייך אום פערצייהען,
פערגעסט נישט, מיין אויפגאַבע איז אונדאַנקבאַר אין צווייען.
איך מוז אויך אויפדעקען דעם אָבגרונד אין וועלכען זיי קריכען,
ווען יעדעפרוי וואַנדערט ארום אום ליעבע צו זיכען,
איך שטעה דאָ שוין צו לאַנג, ווייל אין דיעזע פרעהליכע וועלטען
פון דער לוסטיגער ווייסער שטראַסע, זעהט מען מיך זעהר זעלטען.
און דאָ קומט זינד, יעדען וויל זיא געפעלען,
א מיליאָן וועגען האָט די שקאַפע ווי זיך צו פערשטעלען.
ארום איהר זעהט מען אימער נאַררען גאַנצע מאַסען,
פון הינטען געהן איהר נאָך באַנדיטען, שלעכט און אויסגעלאַסען,
שאָף, טויב און עזעל פערפאָלגט פון בייזע טהיערען,
יעצט לאָזט די פראָצעסיאָן דורך דער לוסטיגע ווייסע שטראַסע פאַסירען.

(שטעלט זיך העפליך אַוועק אין א זייט. אב.)

(זינד, וויא א שעהנע פרוי קומט אָן זינגענד.)

זינד.

מיט פריידע פיעל, קום גאַנץ שטיל,
וויא איז דיא מילב וואָס אנטלויפט פון דעם ליכט?
זאָגאַר איך, לויף אויף גיך
צו דעם שעהנעם ווייסען ליכט.

נאַררען:

ראַה! ראַה! ראַה! ראַה! ראַה! ראַה!
מיר זענען וואוילע יונגען;

אונזער וועלט האָט פיעל געלד,
לאָמיר טאַנצען און אויך זינגען.

מיידלעך:

מיידלעך שעהן, נישט געמיין,
געקליידעט אין פראַכט און גלאַנץ.
מיר לאַכען הויך, זינגען אויך
און פערפעהלען ניט קיין טאַנץ.

קאָהר:

מיר זענען שלעכט, אונגערעכט,
קיינער קען אונז ניט דערקענען;
רויבען שטיל איז מיין ציעל
און מיר רופען דאָס נאָך עהרליך נעהמען.

(טאַנצען, זינגען. אב.)

(יעדעפרוי ארם געקליידעט, שוואַך, פיהרט יוגענד.)

יוגענד. אָה! יעדעפרוי! וויהין געהסטו?
איך וואָלט זעהר געוואָלט דיר נאָכפאָלגען וויא דיין שאָטען, אָבער
איך פיהל מיינע פיס ווערען שוואַך און מיין הערץ
שרעקט מיך זעהר, אז באַלד וועט קומען צייט, דער שיק־יונג,
און מיך אָוועקרייסען פון דיר. יענע דאָרט האָבען געזאָגט
אַז צייט האָט געשוואָרען צו טעדטען דיין יוגענד, ווייל דו
יעדעפרוי, האָסט אימער געוואָלט אין דיין אויסגעלאַסענעם לעבען צייט
פערטרייבען.

יעדעפרוי. ניין, מונטער דיך אויף,
ווער פרעהליך, מיין יוגענד, דו ביזט מיין איינציגע האָפנונג.
אָהן דיין הילפע, וויא קען איך צוריק געווינען.
די לאָרבערקרענצע וואָס איך האָב פערלאָרען? דו ווייסט זעהר גוט,
ווען שעהנהייט איז געשטאָרבען, האָבען דיא זעלבע פריינדע מיינע, וועלכע
אַמאָל האָבען מיך געמאַכט פאַר אַ סטאַר, מיך פערלאַסען, מיך פעראַכטעט.
נאָך האָב איך דיך, און יעדעפרוי
ליעבט איהר יוגענד מיט יעדען יאָהר אַלץ מעהר,
אין דיעזע טהירען, וויא אַלעס איז לוסטיג, פרעהליך,
ווועלען מיר פיעללייכט איינעם געפינען, וועלכער קען אומקעהרען
דיין פריעדען — מיין גליקזעליגקייט.

יוגענד. דו זוכסט ליעבע?

יעדעפרוי. איך זוך... וואָס זוכט יעדעפרוי
וואָס ווייס נישט פון ליעבע? וועמעס זוכען איז געווען אומזאָנסט?
רייכטהום זוך איך! ניין, יוגענד, דו דאַרפסט נישט שוידערען
און צוריקווייכען פון מיר. געדענקסטו ביי שעהנהייט'ס גראַב
האָט מיר רייכטהום געזאָגט אַ קאַלטען לעבוואָהל? ביז דאַן איז ער געווען

מיין שקלאַוו, מיין אייגענטהום, מיין לייב און זעעלע. יעצט, איך מיט דיר
ווועלען איהם צוריק געווינען.

יוגענד (ציטערט). ניין! ניין! אונזערע אַלע שמערצען האָט רייכ־
טהום פעראורזאַכט.

(וואַרהייט הינקט אַריין.)

וואַרהייט. וואָהלטהעטיגקייט! וואָהלטהעטיגקייט זוך איך!

יעדעפרוי. יוגענד, יוגענד! זעה!
דאָ איז אַרמוטה, לאָמיר זיא פרעגען, און זעהן
ווער עס איז פריינדליכער, רייכטהום אָדער אַרמוטה.
(צו וואַרהייט) אַלטע פרוי! זאָג אונז גיטיגסט פון דיין ערפאַהרונג:
וואָס איז דאָס וואַהרע גליק? וויא קען מען עס געפינען?

וואַרהייט. אַ פאַבעל! אַ פאַלשער מיראַזש, אַ דיכטער'ס טרוים,
דיא פערשוואונדענע סובסטאַנץ פון אַ וואָהנזיניגעם פלאַץ.
אַ פאַלשעס ליכט איז דאָס גליק, ווען מען זוכט עס
קען מען עס ניע עררייכען, עס ווערט ניע געפאַנגען.
אַן ערשראָקענער געיאָגטער האָז. — יאָגענדיג נאָך דעם
ווערען פרויען אויסגעלאַסען, מענער ווערען בעסטיען,
דאָך דאָס גליק וועט זיכער קומען שנעל
צו דיא, וועלכע יאָגען זיך נישט שטאַרק דערנאָך.
איך זאָג דיר, וואַרן דיך, יעדעפרוי, יוגענד,
אויב דו זוכסט גליק, פאָלג וואַרהייט.
וואָהלטהעטיגקייט! וואָהלטהעטיגקייט זוך איך. (אב.)

יעדעפרוי. זיא בעט שטיצע,
די אַרמע אונגליקליכע! און דאָך רעדט זיא פון גליק ווי פון איהרען אַ
פריינד. און זיא איז אַרם... אָה, לעכערליך!

יוגענד. ניין, יעדעפרוי, ביזטו דען זיכער אַז דו האָסט רעכט?
איהר געשריי איז געווען: וואָהלטהעטיגקייט זוך איך.

יעדעפרוי. איז עס נישט לעכערליך דאָס צו זוכען
אויף דער לוסטיגער ווייסער שטראַסע, וואו דאָס איז גאַנץ אונבעקאַנט?

יוגענד. אָבער איז דאָס געווען איינפאַך אַרמוטה, וועלכע האָט גערעדט
דיעזע וואונדערבאַרע ווערטער? (קוקט נאָך וואַרהייט.)
אָה! יעצט דערקען איך דאָס געשטאַלט.
האָסטו פערגעסען וויא מיט פיעלע יאָהרען צוריק
האָט זיא געוואָהנט אין דיין גאָרטען? ערינערסטו דיך
ווי זיא האָט דיך געווארנט, בעפאָר דו ביזט געגאַנגען זוכען ליעבע,
בעפאָר דיין געפעהרליכע רייזע האָט אָנגעפאַנגען? דאָס איז געווען וואַרהייט
וואָס האָט דאָ גערעדט. האָט יעדעפרוי פערגעסען וואַרהייט?

יעדעפרוי. וואַרהייט? איך קען נישט וואַרהייט.

יוגענד. אָבער ערינער דיך, עס איז געווען אַ צייט, ווען מיר האָבען
זיך געוואָלט בעראַטהען מיט איהר.

יעדעפרוי. יאַ, יעצט ערינער איך מיך, דאָס איז די וועלכע

ניעמאַנד האָט געליעבט, פערקריפּעלט, איינגעבויגען איז זיא געווען,
דאָך איהר געזיכט איז ניט גאַנץ העסליך.

יוגענד. איהר שטימע איז געווען זעהר זיס.

יעדעפּרוי. אָבער נישט
אַזוי זיס וויא דיא שטימע פון שמייכעליי, גערענקסטו,
זיא איז פערשוואונדען ווען ער האָט גערעדט? יעצט איז ער שטום,
ער לאַכט נישט מעהר צו מיר, ערצעהלט מיר נישט מעהר
פון דעם קעניג, וועלכען איך זוך. יענע נאַכט, ווען שעהנהייט איז געשטאָרבען
בין איך צו מיין שפּיעגעל געגאַנגען, וויא שמייכעליי פּלעגט אַמאָל וואַהנען,
האָב איך געזעהן אַ געזיכט — נישט מיינס, נישט זיינס. אָה, גאָט!
עס איז געווען שרעקליך! עס האָט מיך פערריקט געמאַכט. אָבער יעצט
פערשטעה איך, ווארהייט האָב איך געזעהן. ווארהייט פערפאָלגט מיך, לאַכט
פון מיר, לויערט אין מיין שפּיעגעל, קומט אונגעלאַדען, יעצט קומט זיא אין
פערקליידונג פון ארמוטה.
אָה, יוגענד! זיסע יוגענד, בעהאַלט מיך פון ווארהייט,
איך וואָג נישט איהר געזיכט צו זעהן. (בעהאַלט איהר געזיכט אין יוגענד'ס
שאָלל.)

(מען הערט זינגען אין קאַפע.ביידע האָרכען.)

(אין קאַפע־הויז.)

זינגט אַ פרעהליך ליעד צו ווענוס,
טהוט איהר אָן אַ קלייד פון וויינבלעטער,
קלינגט דיא גלעזער, קושט דיא געטער —
ליעבע איז פון וויין געבוירען.

(מען הערט גלאָקען קלינגען. צייט האַלט אַ דאָלך אין האַנד, בלייבט
פון וויטען.)

יעדעפּרוי. רייכטהום איז דאָרט. האָסטו נישט ערקענט
זיין שטימע, אין מיטען דעם ליארם?

יוגענד. אָה, יעדעפּרוי, הער מיך אויס.
לאָמיר בעסער געהן בעטען גאָט, עס קומט אַ ניי יאָהר.
לאָמיר זוכען ווארהייט. (וויל זיא אַוועקפיהרען.)

יעדעפּרוי. ניין, איך מוז צוריק געווינען רייכטהום.

יוגענד. און וואָס איז וועגען ליעבע?

יעדעפּרוי. נו, וואָס? האָרך! (מען זינגט ווידער אין קאַפע.)

גיס מיר אָן אַ גלאָז צו ווענוס,
דיען צו איהם וויא צו אַ גאָט,
הייסע קושען מיט'ן וויין אויסמישען,
נעם אַלעס וואָס דיא ליעבע האָט.

יוגענד. יעדעפּרוי, קום בעסער אַוועק.

יעדעפּרוי. לאָז מיך! דו, יוגענד, אויף וועמעס הילפע איך האָב מיך
פערלאָזט. דו ווילסט מיך אויך פערלאָסען? גוט! מיך קימערט נישט.
געה! אויב דו ווילסט, געה בעטען גאָט, איך ברויך דיך נישט.

יוגענד. אָה, יעדעפּרוי.

יעדעפּרוי. איך זאָג דיר, געה.
דו ביזט אַן עלענדעס געשעפּף, קיין פּאַסענדע געזעלשאַפט ביזטו
פאַר אַזעלכע ווי איך.

יוגענד. אָבער דו ליעבסט מיך?

יעדעפּרוי (בעז). ניין, דו ביזט עס געווען,
וועלכע האָסט יעדעפּרוי צום ערשטען פערפיהרט. דו ביזט עס געווען
וועלכע האָסט געזאָגט, אַז ליעבע וואָס זי זוכט קען מען לייכט
געפינען אין דיא טהעאַטערע פון דיא גרויסע שטעדט.
דו, יוגענד, אויף דיין ראַטה האָב איך געדענקט
אויף ליידענשאַפט אַז דאָס איז ליעבע, און האָב פערלאָרען מיין אונשולד,
ווארום, דו פאַלשע יוגענד, האָסטו דיך לוסטיג געשפּיעלט מיט דעם גרויען
אַלטער, וועהרענד שעהנהייט איז געלעגען אויפ'ן טויטען בעט?
דו פעררעטהערין! דו היפּאָקריט! געה! געה! עס איז צייט! (געהט
צום קאַפע.)

יוגענד (דערזעהט צייט, ציטערט). האָ!
האָסט רעכט, עס איז צייט, דער שיקזאַנגע, וועלכער קומט נאָך דער זעעלע.
ער קומט אונז ווארנען מיר זאָלען זיך פּאָרבערייטען צו דער לעצטער סצענע.
נון, גוט, איך בין פערטיג. אָבער, צייט, ווארט נאָך איין ווייַלע
ביז איך וועל נאָך אַמאָל אַריינגעהן אין דעם הייליגען טעמפּעל
וויא וואָהלטהעטיגקייט, גאָט'ס געזאַנדטער און אַמבאַסאַדאָר
אין זיינע געבעטס־קליידער, שענקט פאַלשטענדיגע
פרייהייט צו יוגענד און אַלטער גלייך.
יעדעפּרוי, דו טרייבסט מיך פון דאַנען, לעב וואָהל!

(צייט געהט לאַנגזאַם אָב, ווינקט צו יוגענד, וועלכע געהט איהם נאָך.
ביידע אָב.)

(רייכטהום קומט אַרויס פון קאַפע, פעררויכט אַ סיגאַר.)

יעדעפּרוי. עס איז רייכטהום. יעצט זאָל פערשטאַנד מיר זיין אַ וועג־
ווייזער. דיא דומהייטען פון יוגענד וועלען מיך מעהר נישט צוריקהאַלטען,
איך וועל דאָ שטעהן ביי דער זייט און איהם בעגעגנען, עס וועט אויסזעהן וויא
צופעלליג. (אָב רעכטס.)

(אַ רעגען פון קאָנפעטי בעדעקט רייכטהום. פרויען־געלעכטער
בעגריסט איהם.)

(פיעלע באַנדיטען און וואַגאַבונדען קומען פון אַלע זייטען, בעגריסען
דאָס נייע יאָהר פרעהליך מיט אידיאָטישע האַנדלונגען. זיי שטעלען

זיך פוןביידע זייטען טהיר, מאַכען אַ וועג. פון טהיר קומען אַרויס
האַבזוכט, זעלבסט, אייטעלקייט, ליידענשאַפט
און אַנדערע מילבען און פּאַראַזיטען.)

פרויען וואַרפען קאָנפעטי אויף רייכטהום, וואַרפען קאָלירטע פּאַפּיער־בענדער. אַלע זינגען.

קאָהר :

גליק צום ניי־יאָהר, גליק צום ניי־יאָהר,
צו דעם מולטי־מולטי, מולטי־מולטי מיליאָנער,
דיענט נאָר צו געלד, דאָס איז דיא וועלט,
גליק און געלד זענען דאָך ביידע איין פּאָאר.
אַ גליקליך ניי־יאָהר, אַ גליקליך ניי־יאָהר,
פאַר דעם מולטי־מולטי, מולטי־מולטי מיליאָנער!
יעדער וואָס האָט
נאָר געלד פאַר זיין גאָט
איז זיכער מיט אַ גליקליך ניי־יאָהר.

ליידענשאַפט :

איך זינג אַ לויב צו געלד
צו ליידענשאַפּט'ס בעשיצער,
דער קעניג פון אַ יעדען מאַן
און יעדעפרוי'ס בעזיצער.
נאָר ער רעגיערט די וועלט.
דיענען מוז מען צו איהם נאָר,
ווייל ווער איהם דיענט
דער נאָר געווינט
אַ גוט און פרעהליך יאָהר.

קאָהר :

גליק צום נייעם יאָהר א. ז. וו.

ליידענשאַפט :

נאָר רייכטהום גיט אונז פרייד,
און רייכטהום פילט די גלעזער,
פון וואַסער מאַכט ער גאָר וויין.
דאַן לאָמיר צו איהם טרינקען,
ער מאַכט פערגעסען לייד,
עס קומט קיין טאָג קיין בעזער.
דאַן לויבט און זינגט
צו געלד וואָס ברינגט
אַ גוט און אַ פרעהליך יאָהר!

רייכטהום. יעצט [illegible] ער, ווער וויל רופען מיין קאַרעטע?

אידיאָטען און וואַגאַבונדען. איך! איך! איך! איך! (אַלע אָב שנעל.)

רייכטהום. רייכטהום בעפעהלט און אַלע געהאָרכען. (צו פרויען) וועלכע פון אייך וויל פאָהרען מיט מיר?

פרויען. איך! איך! איך!

רייכטהום. דענקט איהר אַז רייכטהום וועט אָנפּאַקען זיין קאַרעטע ווי אַ טראַמוועי? געהט! בעגלייטער וואַרטען אויף אייך דאָרט דרינען, רייכטהום האָט זיך שוין מיט אַלעמען אָבגערעכענט, קיין זאַך איז נישט געבליעבען אונבעצאָהלט. יעצט געהט!

פרויען און מעדכען (געהען אָב). אַ גליקליכעס ניי יאָהר! אַ גליקליכעס ניי יאָהר! (אַלע אָב אין קאַפּע).

(יעדעפרוי קומט וויא פערטראַכט.)

רייכטהום. אַ פרוי, יעצט אַליין, אַ גוטע געלעגענהייט פיר רייכטהום צו האָבען אַ ביסעל שפּאַס. (פערהאַלט זיא, נעהמט אַראָב זיין הוט) גוטען אבענד, פרייליין!

יעדעפרוי. מיין העדר! (וויא בעליידיגט, בעטראַכט איהם, געהט נאָכהער צו) אָה! וויא געהט עס דיר? עס פרעהט מיך ווירקליך דיך נאָך אַמאָל צו בעגריסען.

רייכטהום. דו קענסט מיך?

יעדעפרוי. איך קען דיך זעהר גוט. האָסטו שוין אַזוי שנעל פערגעסען?

רייכטהום. האַ! ניין, ניין. דו ביזט יעדעפרוי. מיין גאָט! וויא דו האָסט דיך פערענדערט! דיינע באַקען זענען בלאַס און איינגעשרומפּען, אין דיינע אויגען איז מעהר נישטאָ קיין פייער, דו האָסט נישט מעהר דיין רונדע גראַציעזע פיגור. און דיינע קליידער — איך פערשטעה, דו ווילסט בעטלען ביי מיר, ליידער האָסטו אויסגעוועהלט אַ זעהר נישט פּאַסענדע צייט. אַנדערע האָבען שוין היינט מיין טאַש אויסגעלעדיגט, געה ווייטער, געה!

יעדעפרוי. און וואָס איז וועגען דיא קעניגליכע געשענקע, ליעבע'ס פערשפּרעכונגען? אַ פּאַלאַסט אין מיטען שטאָדט, אַ לוסט־שיף...

רייכטהום. פוה! פוה!

יעדעפרוי. און ציערונג צו פערשעהמען אַן אָריענטאַלישען פרינץ...

רייכטהום. גענוג! גענוג! איך קען דיך נישט. אָה! ווער קומט דאָ? אַ פרוי, און אַליין. מעהר פּאַסענדער שפּאַס פאַר רייכטהום.

(זינד)

(רייכטהום נעהמט אַראָב זיין הוט) גוטען אבענד, פרייליין!

זינד. מיין העדר! (וויא בעליידיגט. בעטראַכט איהם, געהט דאַן צו) אָה, וויא געהט עס דיר? עס פרעהט מיך ווירקליך דיך נאָך אַמאָל צו בעגריסען.

רייכטהום. דו קענסט מיך ?
זינד. איך קען דיך זעהר גוט, האסט שוין אזוי שנעל פערגעסען ?
רייכטהום. דו פאלשע קאץ ! איך האב דיך נאך נימאלס געזעהן.
אבער דאך, דיינע באקען זענען פעט און רויט, דיינע אויגען שיינען מיט א
רייצענדען פלאם. דיין פיגור איז גראציעז. ווילסטו פאהרען מיט מיר ?

(אב געארעמט מיט זינד.)

יעדעפרוי. איך בין אליין, א פערשטויסענע, אונשולד פערלארען,
מיין שעהנהייט טויט. און יוגענד,
מיין יוגענד ! זיסע יוגענד ! דער גרויזאמער צייט
האט זיא ערמארדעט.
וואהלטהעטיגקייט זינגט. און געוויסען זינגט מיט דאס טוידטען־געבעט.

לייכענמארש.

וואהלטהעטיגקייט. נון, זעהט ! צייט שניידט אראב — גראדע וויא
דער בויער. מיט זיין קאסע שניידט ער — דיא שעהנע בלומע אויף דעם פעלד.
געוויסען. זינג העי, זינג הא, אה מאמע !
וואהלטהעטיגקייט. דיא ליליענקנאספע שפראצט פרעהליך שטאלץ
אויף איהר שעהנהייט. דאן קומט די נאכט און בעדעקט זיא מיט איהר
שווארצען שלייער.
געוויסען. זינג העי ! זינג הא ! פאר דער דאמע !
וואהלטהעטיגקייט. מארשירט אריין, רעכטשאפענהייט, פאלגט
ווארהייט ! אין דעם קעניג פון הימעל. דער שטארקער בויער פון מענש־
ליכקייט וועט אייך זאממעלען פאר זיין שפייכלער.
געוויסען. זינג וויין, זינג וועה, פאר דער דאמע ! (אב אין טעמפעל).
יעדעפרוי. מארשירט אריין, רעכטשאפענהייט פאלגט ווארהייט,
ליידער הערט יעדעפרוי דיא שטימע פון וואהלטהעטיגקייט.
נאר דאן, ווען יוגענד און שעהנהייט זענען פון איהר אוועק.
איז עס געווען א זינד צו זוכען ליעבע ? אויב אזוי,
מעגען אויך דיא זינדער בעטען זייערע ריכטער אום פערגעבונג.
(קניעט אין שנעע) בארמהערציגער גאט ! דו ביזט מעהר בארמהערציג
וויא דיא קורצזיכטיגע שטערבליכע מענשען. אורטהייל נישט יעדעפרוי
וויא דיא וועלט אורטהיילט זיא. — אזוי שטרענג, אזוי אונערהערט.
וועלכע קלוגהייט האט זיא געהאט אום זיא צו פיהרען ?
יוגענד און שעהנהייט ?
אנגענעהמע געזעלשאפט — אבער צערבראכען שוואך און איינגעבויגען
צו נארישע איינבילדונגען. אונשולד ? דיא בעסטע פריינדין
פון יעדעפרוי, אבער פערשפאטעט פון יעדען מאן.
דאס זענען געווען איהרע ראטהגעבער. זאגאר זיי האבען זיא נישט געקענט
שיצען פון דער פאלשער צונג פון שמייכעליי, און אויב
זיא פאלט, אויב איין פאלשער טריט פיהרט אראב צום אבגרונד —
איהר יוגענד און שעהנהייט טויט. אה ! ווער

וועט אויסשטרעקען א פריינדליכע האנד צו פיהרען זיא צוריק ?
גאט פון בארמהערציגקייט ! אין דער גרויסער ברייטער וועלט
איז דען נישטא קיין האפנונג פאר אזוי איינע ? איך רוף
נאך הילפע ! הילפע ! ווער וועט מיר אנטווארטען ?

(ניעמאנד איז געקומען אונבעמערקט.)

ניעמאנד. ניעמאנד !
יעדעפרוי. ווער ער האט גערעדט ? די שטימע ! זיא האט מיך
געווארנט שוין לאנג צוריק. רעד ! איך וויל הערען !
ניעמאנד. יעדעפרוי, די צייט
איז געקומען צו דיר, ווען ניעמאנד איז דיין פריינד.
דו ליעבסט ניעמאנדען. אויף ניעמאנד'ס ברוסט
וועסטו לעגען דיין צואוועהטאגטען קאפ, דיא זידענדע טרערען
מיט צערטליכקייט וועט ניעמאנד אבווישען. (וויל זיא אומארמען.)
יעדעפרוי (מיט שרעק). אה, ניין, ניין ! בעריהר מיך נישט.
איך האס דיך ! איך האס ניעמאנדען !
הילפע ! הילפע ! איז קיין הילפע דא ? קיין אנדערע הילפע פיר יעדעפרוי ?

(ווארהייט הינקט אריין.)

וואהרהייט. וואהלטהעטיגקייט ! וואהלטהעטיגקייט !
יעדעפרוי. הא ! ווארהייט ! דאס איז ווארהייט ! זיסע ווארהייט.
יעצט קען איך דיך. ווילקאמען ! ווילקאמען ! (אומארמט זיא.)
אה, זעה, ווארהייט ! ווי שעהן דו ביזט !
איך וואלט געווינשען אז יעדעפרוי זאל האבען דיינע געזיכטסציגע.
אויב איך רעד פאלש, בעשטראף מיך. וויא ? דו טראגסט
נישט מעהר דיין בייטש ? דו דארפסט נישט מעהר דיין קול ?
גיב עס מיר. איך בין יעצט א קריפעל, געפאלען אויפ'ן וועג.
נעם מיין האנד אין דיינע.
ווארהייט (גיט איהר האנד). ווילסטו געהן מיט ווארהייט ?
יעדעפרוי. יא דאס וויל איך.
פיר אימער אין וועג. (קושט ווארהייטס האנד. גלאקען קלינגען)
וואהלטהעטיגקייט ! וואהלטהעטיגקייט פיר יעדעפרוי בעט איך.
(ביידע געהען צום טעמפעל, קאהר זינגט אינוועניג.)

פארהאנג

פינפטעס געזאַנג

זעלבע סצענע וויא אין ערשטען געזאַנג. עס זעהט אבער אוים פער־נאַכלעסיגט, פענסטער פערמאַכט. דרויסען איז נאַכט. שנעע פאַלט. צימער פינסטער, עס זעהט זיך בלויז אַ שיין פון פייער וואָס ברענט אין אויווען.

קעניג ליעבע ליעגט אויף אַ זאָפאַ, שלאָפט. איינפאַך געקליידעט, אַ קרוין פון דערנער און ראָזען געמישט ליעגט ביי זיינע פים. דער שפיעגעל איז צובראָכען.

(קאָהר זינגט דרויסען.)

(ניעמאַנד ערשיינט)

ניעמאַנד. אין יעדעפרוים אמאָליגע היים, וועלכע איז יעצט לעער,
פון וואַנען שמייכעליי האָט זיא געשיקט אויף אַ רייזע אַזוי שווער,
און האָט אָנגעפילט איהר נאַרישען קאָפּ מיט פערפוילטע אידעען;
וועהרענד זיא קעמפּפט יעצט מיט דעם שטורם פון דער וועלט
ליעגט יעצט גאַנץ רוהיג אין דעם וואַרימען געצעלט
קעניג ליעבע דער ערשטער, וועלכען איהר קענט אַלע זעהן.
ער וואַרט גאַנץ געדולדיג. געדולד איז ביי איהם זיס,
זיין דערנערנע קרוין ליעגט נעבען זיינע פים,
און מיעד פערמאַטערט פון וואַכען בייטאָג און ביינאַכט,
און וואַרטען ביז יעדעפרוי וועט צוריק אַהיים קומען,
האָט ער זיך דערוויייל דאָס וואַרימע געלעגער גענומען.
ליעבע מעג אויך אַמאָל איינשלאָפען, האָט ער ביי זיך געטראַכט.
יעצט בלייבט מיר שוין וועניג וואָס צו זאָגען,
מיר האָבען שוין די דראַמא באַלד אריבערגעטראָגען,
איך וויל אייך נאָר אויף איין זאַך אויפמערקזאַם מאַכען,
מעג זיא צייט זאָגאַר בערויבען פון איהר יוגענד,
אויב יעדעפרוי וועט פאָלגען וואַרהייט און טוגענד,
וועט אויף איהר רוף זיכער ליעבע ערוואַכען.

(יעדעפרוי געפיהרט פון וואַרהייט, וועלכע האַלט אַ לאַטערנע)
(ניעמאַנד רעדט ווייטער)

דאָ קומט זיא, קוים וואָס זיא נאָך לעבט,
און צוריק צו געפינען איהר נעסט זיא שטרעבט,
און ווייסט ניט אַז זיא ערוואַרטעט דאָ ליעבעס פרעהליכע געזיכט.
זיא קומט בעלייכטעט פון וואַהרהייט'ס ליכט,
געפיהרט פון וואַרהייט'ס מאַכט,
יעצט מוז איך געהן. גוטע נאַכט! גוטע נאַכט!
זאָל ניעמאַנד צוריקווייכען, ענטלויפען פון וואַרהייט'ס ליכט. (אב.)

(וואַרהייט געהט נישט מעהר איינגעהויקערט, און טראָגט איהרע לומפּענקליידער איז איהר געזיכט שעהן. איהר לאַטערנע שיינט העל. יעדעפרוי איז גרוי, נישט מעהר שעהן, אָבער רוהיג, טראָגט וואַרהייט'ס קולעס.)

וואַרהייט. יעדעפרוי, דורך דער פינסטערער נאַכט
האָט דאָס ליכט פון וואַרהייט דיך געפיהרט, שוואַך און מיעד
אָבער דאָך מיט זיכערע שריט.

יעדעפרוי. וואַרהייט! וואַרהייט! דו האָסט דאָך מיך צוריקגעפיהרט אַהיים!

וואַרהייט. יא, דאָ זאָלסטו דיך יעצט איין וועניג אויסרוהען. (פיהרט זיא צו אַ שטוהל.)

יעדעפרוי (זעצט זיך). דו וועסט מיך נישט פערלאַסען, וואַרהייט?
אַה, ניין, ניין! איך שרעק יעצט צו בלייבען אליין.

וואַרהייט. ניין, אליין דאַרפסטו נישט מעהר בלייבען.
עס איז נישט מעהר וויא רעכט אַז יעדעפרוי
זאָל קריעגען אַ מאַן, וועלכען וואַרהייט וועהלט פאַר איהר אויס.
יעצט רוה דיך אויס, דו גוטע זעעלע,
שרעק דיך נישט.
איך לאָז איבער מיין ליכט ביי דיר. (קושט זיא).
באַלד קום איך צוריק. (אָב. שנעע בלאָזט אַריין ווען דיא טהיר עפענט זיך.)

יעדעפרוי. שרעקליך איז דער שטורם, אַרום יעדעפרוי'ס הויז הערשט אַ שטורמוועטער. דאָך, וואַרהייט, וועלכע ווייסט פון קיין שרעק געהט אַוועק אליין. אַה, וואַרהייט, זיסע, נאָבלע וואַרהייט,
בלייב נישט לאַנג אַוועק פון מיר, אין קיין זאַך בין איך נישט אַזוי שטאַרק
וויא אין מיין ליעבע צו דיר. ליעבע, וואונדערבאַרע ליעבע —

(ליעבע בעוועגט זיך)

וואָס איז דאָס?
מיר שיינט איך האָב געהערט ווען אויף מיינע ליפּען האָט זיך
דאָס וואָרט ליעבע אויפגעהאַלטען. עטוואָס בעוועגט זיך,
איך וואָג נישט צו בלייבען אליין. וואַרהייט! וואַרט! איך געה מיט!
(געה אַ שריט, בלייבט שטעהן) ניין!
איך געה נישט, וואַרהייט לאַכט פון אַ פייגלינג.
איהר ליכט זאָל בעלייכטען יעדעפרוי'ס היים.
זיא וועט צוריק קומען, און דאַן וועל איך אין זיסער צופריעדענהייט
מיט וואַרהייט אויף אימער און עוויג וואָהנען.

ליעבע (שטעהט אויף). ווער האָט גערעדט פון ליעבע און וואַרהייט?

יעדעפרוי. מיין גאָט! אַ מאַן!

ליעבע (אַפּאַרט). זיא איז עס!

(לויט) שרעק דיך נישט! אַן איינפאַכער לייב־וועכטער בין איך,
וועלכער איז פון מיעדקייט איינגעשלאָפען. און איך בעט דאַרום

אונטערטהעניגסט אום פערצייהונג. (פערנייגט זיך) זעהר שפעט שיינט מיר.
אבער דאך זיי מיר הערצליך און ערנסט
ווילקאמען. ווילקאמען, יעדעפרוי, אין דיין היים!

יעדעפרוי. ווער ביזטו? און ווי קומסטו אהער? דו ביזט א פרעמדער.

ליעבע. ניין, אבוואהל דו קענסט מיך נאך נישט, ווען דו האסט
געוואהנט דא אין דיעזער היים דיינער, בין איך דיין נאכבאר געווען, ווען אלזא
דו האסט די היים פערלאזט, ווער איז געווען מעהר פאסענד
אום דא אויפצוהאלטען דיא ברענענדע פונקען אין דיין קאמין?
אום צו בעוואכען דיין ווירטהשאפט, און ערווארטען דיין צוריק קומען
אום דיך צו בעגריסען מיט א פריינדליכען ווילקאמען?
קען דען ליעבע אויסמיידען דיעזע פפליכטען?

יעדעפרוי. ליעבע! ליעבע זאגסטו? א נאכבאר? איך קען דיך נישט.
דאס איז מיין היים. דו שטערסט מיר דא. געה בעסער פון דאנען.

ליעבע (פערנייגט זיך). אנשטענדיגקייט פאדערט
אז ליעבע זאל יעדעפרוי געהארכזאם זיין. (געהט).

יעדעפרוי. און דאך, דיא נאכט איז קאלט און פינסטער, איך בעט דיך
דענק נישט אז יעדעפרוי איז אונגאסטפריינדליך, אבער דו זעהסט דאך,
דו ביזט א מאן, און יעדעפרוי וועלכע האט געזעהן דיא וועלט טרויעט נישט
די מענער.

(ווארהייט.)

(צו ווארהייט) אה, זיי מיר ווילקאמען, ווארהייט. קום אהער פרעמדער,
איך וויל דיך פארשטעלען פאר ווארהייט.

ליעבע (האלט אויסגעשטרעקט זיינע ארמען) מוטער!

ווארהייט. מיין זוהן, מיין טהייערער, געליעבטער זוהן. (אומארמט
ליעבע).

יעדעפרוי (ערשטוינט). דיין זוהן! איך האט נישט געוויסט.

ווארהייט. ניין. עס איז אונמעגליך
פאר יעדעפרוי ביז איהרע האאר ווערען גרוי
צו וויסען אז ליעבע איז געבארען פון ווארהייט,
אז ווארהייט איז דיא מוטער פון ליעבע.

יעדעפרוי. דו ביזט אלזא ליעבע!
ביזטו ווירקליך א קעניג? קעניג ליעבע דער ערשטער?
וויא איז דיין טהראן?

ליעבע. אין דיין הערצען, יעדעפרוי.

יעדעפרוי. וויא איז דיין קעניגרייך?

ליעבע. אין יעדעפרוי'ס היים.

יעדעפרוי. וויא איז דיין קרוין?

ליעבע ביי דיינע פיס.

יעדעפרוי (הייבט אויף די קרוין). זעה, דאס איז דאך נאר א קראנץ
פון דערנער און ראזען!

ליעבע. איך וואלט זיא זעהר גערן אנגעטהאן אויף דיין שטערן.
ווילסטו זיין מיין קעניגין? ווילסטו טהיילען א קרוין אין וועלכער

פריידען בערעקען דיא ליידען, אבער ליידען זענען פערבארגען,
מען זעהט זיי נישט, דאך גאנץ אפט פיהלט מען זיי? אזא קרוין,
איז דיא איינציגע, וועלכע ליעבע, געבארען פון ווארהייט, קען דיר שענקען.

ווארהייט. ליעבע, דו האסט גוט געווארט
און גערולדיג. יעדעפרוי, דו מיט יוגענד און שעהנהייט
זענט געגאנגען אויף א נאררישער רייזע, דיינע ליידען האבען
דיך געפיהרט צו ווארהייט, ווארהייט האט דיך צוריקגעפיהרט
צו דיין היים און ליעבע. וואס ווילסטו יעצט?

יעדעפרוי. ניין, ווארהייט, וואס נאך? וואס נאך קען יעדעפרוי
פערלאנגען?
איך ווינש נאר יעצט אז איך זאל זיין ווערטה, אז איך זאל פערדינען...
אוים אייגענליעבע האט איך אויפגעאפפערט
יוגענד, שעהנהייט, אונשולד, יעצט איז בלויז די פרוי געבליבען,
א שוואכע און מיעדע פרויענזעעלע.

ליעבע. ווילסטו זיין מיין קעניגין?

יעדעפרוי. איך בין נישט ווערטה, ניין!
ניין, לאז מיך ביי דיינע פיס בלייבען. אה, ליעבע!
וויא שטארק דו ביזט! דו ערהעבסט יעדעפרוי.

ליעבע. ווילסטו זיין —

יעדעפרוי. דיין טרייער אונטערטהאן, דו וועסט זיין מיין קעניג.
אה, ליעבע, וויא עדעל דו ביזט!
און וויא פעסט דו האלסט מיך. ניין, עס מאכט נישט, האלט מיך,
ווייל איך בין דיין, אין גאנצען דיין! (ווילען זיך קושען).

(אונשולד קלאפט דרויסען.)

אונשולד. א נאכטלעגער! א נאכטלעגער זוך איך.

ווארהייט. א פערשפעטיגטער רייזענדער קלאפט.

ליעבע. מיר ווילען דא זיין אליין.

ווארהייט. מיין זוהן, דער שנעע פאלט שטארק. דיא נאכט איז קאלט.
יעעפרוי, וואס זאגסטו?

יעדעפרוי. איך האב ליעבע, איך האב ווארהייט. פון יעצט אן, יעדער
וואס וועט קלאפען אין מיין טהיר,
וועט זיא געפינען אפען, אפען פאר גליק און זעגען. העריין!

(ווארהייט עפענט דיא טהיר. אונשולד קומט אריין.
יעדעפרוי לויפט צו איהר.)

אונשולד! אה, גאט זיי דאנק, דו ביזט צוריק געקומען צו מיר.

(אומארמט זיא.)

אונשולד. איך בין ענטלאפען, זיי האבען מיך געבונדען, מיך
געמארטערט. זיי האבען געוואלט ערמארדען דיין אונשולד.

יעדעפרוי. יא, יא, אבער אין מיין הערצען האב איך געוויסט
גאנץ גוט אז דו וועסט צוריק קומען צו מיר ווען ליעבע
וואהרע ליעבע וועט געפינען ווערען.

וואַרהייט. ליעבע, מיין זוהן, מיט פיר וועסטו בלייבען
ביז מאָרגען פריה, יעדעפרוי, אין דעם טעמפעל
וויא דורך וואָהלטהעטיגקייט ווערען זינד און דומהייטען פערגעבען, דאָרט
וועל איך דיך ערוואַרטען מיט ליעבע, דאָרט וועט ליעבע
דער ערשטער, דיין קעניג, דיך קרעהנען, יעדעפרוי זיין קעניגין,
קום ליעבע! (האַלט אוים די הענד.)
אונשולד (האַלט אוים די הענד). יעדעפרוי, קום!
יעדעפרוי (קושט ליעבע). ביז מאָרגען!
ליעבע (קושט זיא). ביז עס וועט ווערען טאָג.
יעדעפרוי—ליעבע. גאָט זאָל דיך שיצען.

(יעדעפרוי געהט אויף דיא שטיגען מיט אונשולד. ליעבע געהט צו
דער טהיר מיט וואַרהייט. אַלע אָב.)

(ניעמאַנד)

ניעמאַנד. די דראַמאַ איז געענדיגט מיט גלאַנץ און מיט פראַכט,
און איך קום אייך צו זאָגען אַלע גוטע נאַכט.
נאָר איך בעט אייך, האָט נאָר אויף איין מינוט געדולד,
זייט באַרעמהערציג, זייט גערעכט, זייט ליבעראַל
צו יעדעפרוי, צו יעדער צייט און איבעראַל.
איהרע פעהלערען זענען פיעל, ניעמאַנד איז דאַראַן שולד.

פאָרהאַנג.

CAST

Nobody	Mr. Weintraub
Everywoman	Rosa Karp
Youth, her companions	Mme. Oferman
Beauty, her companions	Miss Goldfinger
Modesty, her companions	Miss Taback
Flattery	Mr. A. Hart
Truth, a witch	Mme. Schor
King Love the First	Mr. Max Willner
Bluff, theatre managers	Mr. Toplitsky
Stuff, theatre managers	Mr. Meltzer
Puff, a reporter	Mr. Sintoff
Wealth, a millionaire	Mr. Ben-Ami
Witless, a nobleman	Mr. A. Hart
Conscience, Everywoman's maid	Mme. Kantrowitz
Passion, a play actor	Mr. Paskiel
Time	Mr. Libman
Age	Mr. Fishkind
Vice	Miss Berkman
Vanity	Miss Siegel
Greed	Miss Samuloff
Law	Mr. Tabatchnik
Order	Mr. Rabinowitz
Charity	Mr. Schnurmacher

CHAS. W. GROLL

PRESENTS

EVERYWOMAN

(IN YIDDISH)

By WALTER BROWNE

By Permission of Henry W. Savage

Produced at the LIBERTY THEATRE

40.

LIBERTY THEATRE

LIBERTY AND STONE AVES.
Brooklyn, N. Y.

Direction ....Chas. W. Groll
Business Management ....Izrael Zarch

CHAS. W. GROLL

PRESENTS

EVERYWOMAN

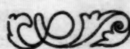
(IN YIDDISH)

in 5 Canticles

Be merciful, be just, be fair
To Everywoman, everywhere.
Her faults are many, Nobody's the blame.

By WALTER BROWNE

By Permission of Henry W. Savage

Produced and Played at the LIBERTY THEATRE

WITH

Rose Karp—as........................ Everywoman
S. Weintraub—as........................ Nobody

GRAYZEL PRESS, 129 LAFAYETTE STREET, N. Y.